

РІК LXV, Ч. 5

ТРАВЕНЬ – 2008 – MAY

№ 5, VOL. LXV

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

Виходить раз у місяць

СUA – неприбуткова організація

Засновник Українського Музею в Нью-Йорку

UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

“OUR LIFE”

Published since 1944

Non-profit organization

Founders of The Ukrainian Museum in New York, N.Y.

PIK LXV

ТРАВЕНЬ

Ч. 5

Головний редактор – Ірена Чабан

Редактор англomовної частини – Тамара Стадниченко

Мовний редактор – Лев Чабан

Редакційна колегія:

Ірина Куровицька (з уряду) – голова Союзу Українок Америки
 Марта Богачевська-Хом'як, Любов Волинець, Ася Гумецька,
 Анна-Галля Горбач, Галина Кирпа, Марта Тарнавська

Адміністратор: Наталія Дума (год. праці – 8:30-2:00)

Адреса адміністрації і редакції:

203 Second Avenue, New York, NY 10003

Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237

E-mail: irenachaban@aol.com

Річна передплата в США

Для членів СUA \$25.00

Для інших передплатників \$40.00

Поодинокое число \$3.00

В країнах поза межами США US \$50.00

VOL. LXV

MAY

№ 5

Editor-in-Chief – Irena Chaban

English Editor – Tamara Stadnychenko

Ukrainian Language consultant – Lev Chaban

Contributing Editors:

Iryna Kurowyckyj – UNWLA Inc. President
 Martha Bohachevsky Chomiak, Lubow Wolynets, Assya Humetsky
 Anna-Halia Horbach, Halyna Kyrpa, Marta Tarnawsky

Administrator: Natalia Duma (Office hours – 8:30-2:00)

Editorial and Administration Office:

203 Second Avenue, New York, NY 10003

Тел.: (212) 533-4646 Fax: (212) 533-5237

E-mail: irenachaban@aol.com

Annual subscription in the USA for UNWLA members \$25.00

Annual subscription in the USA for other subscribers \$40.00

Single copy \$3.00

Annual subscription in countries other than USA US \$50.00

ЗМІСТ

Святослав Караванський. Мамі	1
Леся Лисак-Тивонюк. Материнське серце	1
Леонід Полтава. Рідна матуся	3
Ніна Вірченко. Зернини з доріг життя мого... ..	4
Збережемо "Наше Життя"!	6
Ніна Вірченко. Про заборону української мови	7
Григорій Шиян. Не журися мамо!	9
Програма XXVIII Конвенції СUA	10
UNWLA XXVIII Convention Program	11
Our Life	
Iryna Kurowyckyj. From the Desk of the President	12
Tamara Stadnychenko. From the Desk of the Editor	13
From Our Archives	14
Orysia Nazar Zynycz. Keys to Safety	15
Vasyl Symonenko. The Court	16
Ivan Franko. The Tree of Life	16
Ihor Magun. The Chef's Rx: Notes on How the Physician Heals Himself	17
Mothers on Motherhood	18
Ірина Куровицька. Новини Головної Управи СUA	19
Діяльність округ і відділів СUA	21
Переступили межу вічності	26
Добродійство	30
Нашим дітям	34

На обкладинці: Костянтин Трутовський, Жінка з полотном.

Підписано до друку 8 травня 2008 р.

Ірина Куровицька, голова СUA. Ірена Чабан, головний редактор.

Редакція журналу веде листування з читачами лише на сторінках часопису.

Редакція не завжди поділяє позицію авторів.

За точність викладення фактів відповідає лише автор.

Редакція зберігає за собою право на мовне редагування і скорочення матеріалів.

Рукописи, які не були замовлені редакцією, не повертаються.

При передруці посилання на "Наше Життя" обов'язкове.

"OUR LIFE" (USPS 414-660) is published monthly (except August) by Ukrainian National Women's League of America, Inc.,

203 Second Avenue, New York, N.Y. 10003

ISSN 0740-0225

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices. (USPS 414-660)

Postmaster: send address changes to

"OUR LIFE", 203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2008 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Друковано в COMPUTOPRINT CORP.

1360 Clifton Ave., #402, Clifton, NJ 07012

Tel.: (973) 574-8800 Fax: (973) 574-8887 e-mail: computopr@aol.com

Передплати за журнал "Наше Життя" просимо присилати на адресу канцелярії СUA у Нью-Йорку

Please forward all queries and annual subscription fees for *Our Life* to

UNWLA, Inc.
 203 Second Avenue
 New York, NY 10003

МАМІ

Я мав нагоду їздити шляхами
Широкими і скутими в бетон...
Але вузька стежка між житами
У серці в'ється ... й жайворонка тон
Незрівняних пісень в ясній блакиті
Мою любов в полон схопив у житі...

Величні в грізну бурю моря хвилі,
Як бризками розкидують красу...
Я їх люблю, – але ще більше милі
Левади рідні квітчані в росу,
Де в діамантах квіти у долині –
Туди, до них, в чуттях все серце лине...

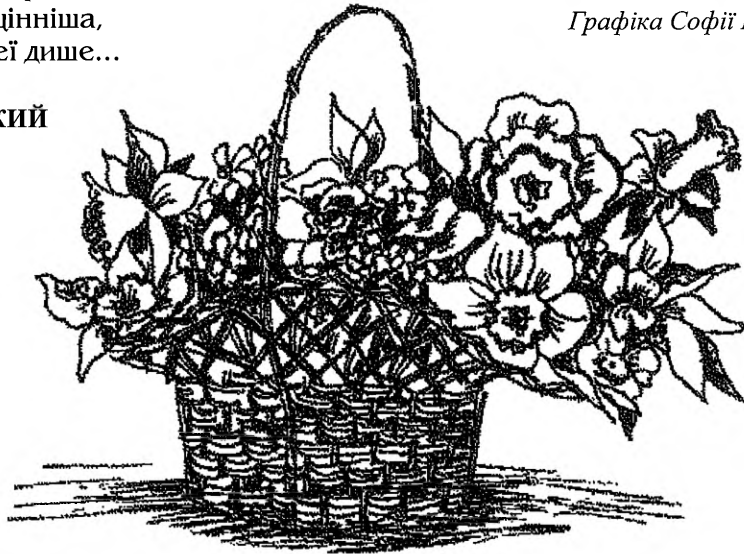
Захоплююсь я гуркотами грому,
Коли відлунням даль навкруг тремтить, –
Однак тиша і та стріха дому,
Де мамина сльоза ще мерехтить
У пам'яті моїй, – є найцінніша,
І понад все любов до неї дише...

Святослав КАРАВАНСЬКИЙ

„ВОНА ЧУЄ З ТІЇ ХАТИ,
ЯК АНТИНА АНШЕ..“

Графіка Софії Караффи-Корбут.

Леся ЛИСАК-ТИВОНЮК

МАТЕРИНСЬКЕ СЕРЦЕ

Виховуючи своїх дітей, вона була водночас наче другою матір'ю багатьом дітям. Коли б зарахувати всіх школяриків, яких вона на рідній землі вчила і виховувала, вийшло б велике число. Та справа була не у великих цифрах, які мали б комусь імпонувати. Головною тут була доброта її серця, яка ясніла й огрівала всю її скромну, тиху працю.

Імена дітей, яких вона з любов'ю навчала основ грамоти і життя, не в силі було задержати в пам'яті. Зосталися тільки деякі з них, поруч фрагментів із спогадів з учительських літ. При-

гадувалися сільські жінки, які приводили записувати дітей в школу й казали: „А ви, пані вчителько, не жалуйте руки на мого хлопця, бо то великий збиточник! Не годнам си дати з ним ради, най сі бодай в школі трохи боїть!” Так говорили ці бідолашні матері, яких било тверде мужицьке життя і яким здавалося, що сувора дисципліна – його конечна частина. А вчителька дивилася зі співчуттям на переляканого „збиточника” й відказувала: Ні, дитини бити не треба, треба по-доброму її навчити”. Бо цей малий „збиточник” був у більшості випадків

бистроумною, проворною дитиною, не раз дуже здібною, і звичайно ставав пильним учнем, який любив школу, бо, там пані вчителька така добра"... А були також матері, які, пам'ятаючи своє дитинство, коли їх били в школі прутом і лінійкою, просили: „А мого хлопця, прошу пані, не бийте, бо він дуже боїться". І їм вона знову відповідала, що в добрій школі не б'ють, тільки вчать. І знову з'єднувала собі ще одне мале, несміливе дитяче серце.

Це було давно. Школи, в яких вона вчила, залишилися далеко за морем. Якщо вони ще існують, то в них вчать вже внуки її колишніх школярів. І, думаючи про це, серце старої вчительки турбується: як там тепер на рідній землі вчать дітей у школах? Вчать їх, що немає Бога і все добро і щастя походить від комуністичної партії? Обманюють і затрують дитячі серця.

А як представляються справи тут? – приходила інша думка. У місті, в якому вона живе, є, Богу дякувати, чимало української дітвори. Як в неділю після Служби Божої висипляться роєм з церкви – аж мило глянути! Здорові, рослі, гарні личка, розсміяні оченята. Проворні й меткі, – кажуть, що й здібніші, як колись їхні ровесники вдома. Велику надію на цю дітвору покладають. Та коли заговорить, то здебільша не матірньою, а тугешньою мовою. Ой, як часто це чує стара вчителька! Тоді стає їй дуже сумно. – Чому воно так? – дивується мовчки. – Невже ж у молодому віці трудно вивчити мову та ще й мову батьків? З довголітнього досвіду відомо, що дитячий ум – незаписана карта, якій легко щонебудь присвоїти. Недаром постала приповідка: „Чого Івась не навчився, того Іван не зможе"... Усього-навсього чверть століття як батьки опинилися на чужині, а вже мова забувається. І вибачливе серце старої вчительки, яка багато у житті виправдовувала, не може з цим погодитися.

Довкола багато невідрадного. Ось, ще не так то давно, українські родини жили близько одні одних суцільною громадою. Та коли середмістя зайняли мурини, вони розпорошилися одинцем поза містом. Опустошили придбані громадські будинки, у яких вони гуртувалися. Зосталися ті будинки поміж занедбанними, напівзнищеними муринськими хатами, як болюче свідoctво нестійкості теперішніх часів. Так само, як її власна хатина, що стала наче острівцем серед муринського моря.

Тим, що питали її, чому не тікає як інші з „чорної дільниці", відповідала: Куди і з чим я на старість піду, коли весь мій емігрантський дорібок вкладений у цей клаптик землі і цю хату? А втім – нові сусіди – також люди.

Так, люди, але зовсім інші, як ми. І стара вчителька, яка ціле життя вірила в закон справедливості, згодом про це переконалася. Коли вона виходила перед хату, прибігали до неї нераз муринчата. Її добротливі очі не відверталися від чорних облич і африканського волосся. Навпаки, вона відносилася до них ласкаво і сердечно, з дрібною співчуття. Ці чорні діти були здебільша безбатченками, у них тільки були матері, які мало що знали про виховання дитини. Вона розмовляла з ними, повчала, обдаровувала дрібними ласощами – Діти є дітьми – говорила – не

Сердечно вітаємо нашу Матусю з Днем Матері!

Для її радості спонсоруємо кольорову обкладинку журналу, який вона з приємністю читає.

Твої діти, найдорожча мамо,

**Христя, Марта, Ляля,
Юрко.**

РІДНА МАТУСЯ

Нині свято чудове
День весняний зігрів:
Нині свято любови
До усіх матерів.
А до тебе – найбільше,
Рідна мамо моя,
Найрідніша,
Найщиріша,
Найдорожчая!

Іванна Головата

їхня вина, якого вони роду. Навчиш їх добра – виростуть добрими, а коли їх цькувати – стануть лихими.

Та в теперішньому житті буває не раз інакше. Та й чи годна одна стара вчителька вщепити шляхетність тим, які поколіннями жили у невіжестві, примітивізмі, бездарности, позбавленої духовної культури? І якраз у день Матері, коли діти і внуки з далеких міст прислали їй побажання, квіти й дарунки, зустріло її гірке розчарування. Хтось брутально, садистично позривав, понищив, потолочив усі квіти перед її хатою. Квіти, які вона з такою любов'ю плекала і якими так раділа...

Тихо заплакала стара вчителька, яка ціле життя присвятила дітям. – Чому така злоба? – шептала. – Чому якраз у той день, коли всі матері радіють своїм святом? – Тремтячими, старечими руками затирала сліди вандалізму. Там, де ще рано красувалися барвисті квіти,

зосталося нужденне стовковище.

Хідником надбігли муринчата, яких вона обдарувала своєю приязню. Хотіла вже від них відвернутися і ніколи більше не глянути у їхній бік, та вроджена доброта перемогла. Вона промовила: „Гляньте, діти. Хто це зробив – зробив кривду. Вчинив зло. Чи ви б хотіли, щоб вам чинили зло і кривду?”

На чорних обличчях відбилосся збентеження, засоромлення. – Це не ми – виправдувалися – це мусіли зробити якісь чужі, з іншої вулиці.

Коли підвечір стара вчителька вийшла перед хату, застала на порозі „букет”-жмут зелених галузок, зв'язаних поймакою стяжкою. Приглянувшись, вона пізнала, що це галузки з куща, який ріс перед хатою муринчат. На її устах появилася мелянхолійна усмішка, а старече серце стукнуло надією, що у житті все ж знаходиться трохи добра...

Ти мене колисала
„Люлі, люлі, дитя...”
І до школи послала –
Повела у життя.
Ти дала мені мову –
Ніжний спів солов'я:
З Батьківщини,
З України, –
Найдорожчая!

Будеш вічно жити,
З нами йти до мети,
Будеш нами радіти,
Будеш нами цвісти!
Нерозлучна навіки
Рідна мамо моя,
Найрідніша,
Найщиріша,
Найдорожчая!

Леонід ПОЛТАВА

Зернини з допір життя мого...

(Уривки з книги)

„Я україночкою народилася...”

Мій Батько – старшина в армії УНР. Я – дочка цього петлюрівського офіцера, засудженого радянською владою до страти. (Мама з другом батька влаштували йому втечу... А далі тривало щоденне життя – „під обухом сокири”!).

І це теж формувало мене свідомою україночкою в умовах тоталітарного режиму, підступництва, цькування, зрадництва, неволі!

Духовне гасло, за яким я жила і живу – „Україна – понад усе!”

У книзі я силкуюся подати життя української дівчини в умовах радянської влади, її працю, боротьбу за незалежність України.

А мета цих мемуарних нотаток – якоюсь мірою посприяти формуванню українського патріотизму нинішнього молодого покоління, яке живе за умов постійних політичних випробувань у проголошеній, але і досі насправді повно не реалізованій самостійній Україні.

Багато важливих подій відбувалося в країні, коли я ще була дитиною... Та з тих часів я чітко запам'ятала кілька картин, які впродовж всього мого подальшого життя постають перед очима так виразно, образно, хоч малою. Ці картинки я змальовувала і своєму маленькому Мар'янчиківі (онукові), коли ми сиділи в кухні, а він так погано й повільно їв... То от я входила в екстаз і так, може, і гарно, яскраво розповідала, він зачаровувався і далі все просив: „Розповідай ще і ще...”

Так оце подам пару з тих уцілілих у пам'яті картинок.

ВОЛЯ

Воля – це унікальне, велике, обсяжне, глибоке поняття. Для людини, для її нормального стану – необхідне, як повітря, вода, їжа!

Волю оспівують з давніх-давен і поети, і мистці, і вчені, про неї мріють і народи, і окремі люди! За неї віддають життя, витримують нестерпні муки та не зраджують їй!

Перші уроки, розповіді про цю волю одержала я від Батька. Як солодко, образно, гарно, глибинно, сильно говорив він про неї! Тепер, коли сама швидко досягну батьківського віку, коли пройшла тернистими життєвими стежками, якоюсь мірою зрозуміла, збагнула Батька, його думки...

Вражала батьківська здатність концентрувати думки – ніби силу – в міцний кулак! Так, батько був воістину генератором духовно-вільних цінностей, завжди – внутрішньо вільним чоловіком!

Іноді він брав мене, малу, з собою на поля. Він був агроном за фахом, справжній агроном, залюблений у свою справу, кохав рослини, міг про них розповідати довго-довго, детально, з особливим захопленням... Ото, бувало, візьме

житній чи пшеничний колосок і оповідає мені про ті листочки, стебелинку, пелюстки, зернятка і так розказує, що мені здається, наче той колосок – це вже жива істота, маленька дитинка, з якої виросте щось таке величне, гарне, багате!

Або (на все життя запам'яталось) такі ось картинки: сонце, поле, ми з ним, ніби одні на всьому світі, то серед пшеничного поля, то серед житнього з синіми волошками (будяків я не помічала), а то лягаємо десь у житі, вдивляємось у небо, таке синє й безмежне, і він мені все розповідає про хмари, що вільно блукають по світу, про птахів, що вільно літають..., та все підкреслює слова „вільно”, „воля”... І ми справді підносились разом до висот вільного духу!.. А інколи оповідав різні життєві історії про людей – не вільних, а рабів – і з такою гіркотою говорив...

Бувало й так, що ми просто бродимо полями, засіяними цукровими буряками... Знала я всіх жучків, довгоносиків, що їдять ці буряки, знала, як з ними боротись, коли і як сіяти насіння, сапати, проривати, одним словом – як обробляти... Очі його горіли, і скільки смис-

лових нюансів було в кожному його слові! А сам він по вінця вщерть наповнений добром, любов'ю... І вітерець, такий вільний, лагідно обвівав нас, а душі ніби з'єднувались з вільними хмаринками в небі...

А одного разу батько зробив мені подарунок – несподіванку: зустріч з циганами. Було це так: якось батько взяв мене в поїздку по району, ми побували на кількох полях з цукровими буряками, заїздили і до голів колгоспів (у батька, як агронома від цукрового заводу, був конюх з возом). Поки батько розмовляв з сільським начальством, я (десь так п'ятирічна дівчинка) бігала по садку, то біля пасіки і т.д., навколишні люди були дуже ласкаві й прихильні до мене.

І от ми від'їжджаємо з якогось села, віз наповнений яблуками та грушами... До речі, батько дуже рідко щось привозив додому, бо все роздавав... (Взагалі, він був людиною широкої душі, ніяких запасів вдома не було, нічого зайвого – а що, як схоплять тебе, і в дорогу?!, – жили, можна сказати, аж занадто скромно...).

А ось ця картина – тут треба талант художника чи кінорежисера, щоб описати таке велике, різноколірне, веселе дійство.

Їдемо, батько такий освітлений, таємниче усміхається, вслухаючись у мій щєбіт...

ЯБЛУЧКО В ДИТЯЧІЙ РУЦІ...

Було це в 1937 чи 1938 році. Містечко Червоне на Житомирщині, цукровий завод. Ми недавно тут поселилися. Біля заводу – великий сквер, такі високі дерева! Вздовж тягнеться вулиця, в будинках живуть інженерно-технічні працівники цукроварні з сім'ями. Всього будинків 6-7. Наш будинок – крайній, ближче до великого майдану, за ним – заводський клуб, в якому у вихідні дні демонструвалися кінофільми, іноді приїздили „артисти” – і люди дивились театральні вистави. В основному то були українські п'єси – „Наталка Полтавка” тощо...

Та цього разу зігнали усіх робітників, їхні сім'ї, людей з навколишніх сіл на якийсь інший захід.

Заля забита!.. Усі втомлені, похмурі, тривожні, зчорнілі... Деякі сидять, а багато хто стоїть. Задуха... Осінь пізня, холодно надворі. Ніхто не знає, що за збори будуть, але перелякані всі, неспокійні, мовчазні, боязкі. А дітки мовчать, дехто схлипує, батьки стиха їх втихомирюють.

Дорога – широка, довга, ґрунтова, пильова... І раптом виринають цигани. Ліворуч – їхні шатра, підводи. Вони, їх так багато, вітаються з батьком, а потім – почалися танці та співи! Які ж це були танці й пісні! Ніби воля розспівалася: такі всі гарні, веселі, соняшні, сонцесяйні! А танці – на всю широчінь дороги, під оплески, регіт, сміх! Я – вся в захопленні! Нічого подібного і пізніше ніколи й ніде не бачила (навіть у „Циганці Азі” на сцені столичного драматичного театру і то було блідіше!).

Я раділа, сміялася й насолоджувалася, плескала в долоні, намагалася теж співати, танцювати... А Батько: „Дивись, дитинко, як воля гуляє!..”

Довго тривало те наше свято... цигани все не втомлювались...

А в кінці (вже вечоріло) батько віддав їм усе: і яблука, і груші, і мед. Повільно ми від'їздили, а цигани, пританцювуючи та співаючи, ще довго-довго за нами йшли... Бачила, що батько добре знайомий з ними, що він їх знає, а вони – його...

Якою ж я щасливою повернулась додому! І протягом усього життя згадую ту зустріч з волелюбними циганами. Дякую Тобі, Батьку, і за це свято Волі!

Чекають... Нестерпно довго тягнеться час, а це тільки хвилинки... І от на сцені з'являються якісь наче судді (чи хто інші?! – і тепер я не знаю), далі входять солдати озброєні, ставлять заґратовані перегородки, вводять двох: бухгалтера та інженера (їх було арештовано як „ворогів народу” кілька місяців тому). Так от – це показовий суд над ними! В'язні працювали на цьому цукровому заводі, їхні сім'ї тут живуть... І в залі хтось із рідні є...

Всі принишкли... Далі – якісь виступи, політична „говорильня”, „моралі”... Ми, діти, нічого не тямимо, тільки вдивляємось в обличчя в'язнів, суддів, охоронців... Які ж очі в усіх!.. Це – незабутнє!

Ніби і світлих днів нема надворі, ні сонця, якось темнувало і в залі, тільки стіл, лиця суддів, в'язнів – освітлені! А бухгалтер побачив доцю свою у залі, не відриває погляду від неї (тепер би я прочитала це прощання в його очах!).

Продовження на стор. 25.

ЗБЕРЕЖЕМО „НАШЕ ЖИТТЯ”!

Щиро вітаю Екзекутиву Союзу Українок Америки, Редколетію і редакцію журналу „Наше Життя”! Хай Всевишній буде ласкавий та благословить всіх Вас добрим здоров'ям, успіхами і удачею на благо СУА і України. Многая літа! Щиро дякую за присилання мені журналу „Наше Життя”. Для збереження його існування складаю 200 дол. на Пресовий Фонд.

Іванна Пилипчак, Польща.

З нагоди уродин пані Олександрі Яцкевич складаємо 100 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”. Вельмишановній ювілярці бажаємо всего найкращого.

Наталка і Іван Головінські.

Замість квітів на могилу св. п. Ростислави Богачевської складаю 100 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Ярослав Бігун.

У пам'ять бл. п. Ростислави Богачевської складаємо 230 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя” (список пожертв на 30 стор.). Родині висловлюємо щирі співчуття.

Управа і членки 78-го Відділу СУА. Христина Пацлавська, скарбник Відділу.

Замість квітів на могилу моєї дорогої сестри бл. п. Олександрі Грицков'ян складаю 100 дол. (через 83-й Відділ СУА) на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Володимира Біланюк з родиною.

У світлу пам'ять бл. п. Ярослава Біланюка, найдорожчого чоловіка, батька і дідуся у першу річницю смерті складаємо 100 дол. (через 83-й Відділ СУА) на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Володимира Біланюк з родиною.

У світлу пам'ять бл. п. Стефана Мрочка, брата нашої членки Марії Глушок, складаємо 180 дол. (через 19-й Відділ СУА) на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”. Родині висловлюємо найщиріші співчуття. Список пожертв на 30 стор. журналу.

Мирося Глушок, референтка Суспільної опіки СУА.

У пам'ять бл. п. Ірени Бодрук, членки Відділу і друзі склали 165 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя” (список пожертв на 30 стор.).

З нагоди дня Матері та 80-ліття шановної пані Лесі Романишин, висловлюємо найщиріші побажання здоров'я, радості і многих літ!

Складаємо 100 дол. на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя” для забезпечення його існування.

Ірина і Ярослав Куровицькі.

Леся Романишин (в середині) та Ірина і Ярослав Куровицькі.

ЩИРО ДЯКУЄМО НАШИМ ВЕЛИКОДУШНИМ ЖЕРТВОДАВЦЯМ!

Екзекутива Союзу Українок Америки

Редакційна колегія журналу „Наше Життя”

ПРО ЗАБОРОНУ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ (XVII – XX ст.)

(Продовження)

У світовій історії жодна мова не зазнала такого страшного нищення від сусідів, як українська. Про це свідчить низка документів, що були прийняті з боку царської Росії, Польщі, Австро-Угорщини, Румунії і більшовиків-комуністів. Наводимо деякі історичні факти не заради звинувачення когось, а заради правди, що слугуватиме уроком українському народові у майбутньому.

1916 р. Закриття колоніальною владою товариства „Просвіта” в Кам'янець-Подільському.

26 січня 1918 р. Захопивши Київ, московсько-більшовицькі інтервенти за кілька днів розстріляли 5 тис. осіб, які розмовляли українською мовою, носили український національний одяг або мали у помешканні портрет Т. Шевченка...

За час перебування в Києві більшовики не тільки зруйнували велику кількість будинків, але також знищили безцінні культурні, мистецькі, архітектурні та інші надбання.

1919 р. Після завоювання України більшовиками було знищено національно свідому частину населення та заборонено всі українські літературні твори та фольклор.

1921-1930 рр. Комуністична влада та промосковські шовіністичні сили в Україні чинять шалений опір відродженню української мови та українських культурних традицій, яке пустило глибоке коріння в роки Української національної революції. „Зачем возрождать допетровскую эпоху, зачем гальванизировать украинский язык, который покрылся уже прахом”, – повчав у Запоріжжі російський письменник Ф. Гладков. „Признання української мови як урядової могло би означати панування української буржуазії та куркульства”, – писав голова „українського” уряду Х. Раковський.

1922 р. Ліквідація товариства „Просвіта” на Кубані, в Зеленому Клину та в інших місцях проживання українців в СРСР поза Україною. Проголошення частиною керівництва ЦК РКП(б) і ЦК КП(б)У „теорії” боротьби в Україні двох культур – міської (російської) та селянської (української), в якій повинна-перемогти перша”.

1922-1934 рр. Хвиля насильства проти не-повторного і яскравого явища української та світової культури – кобзарства. Українські національні музичні інструменти – кобзу, бандуру та ліру оголошують націоналістичними і знищують. Натомість в Україну завозять десятки тисяч балалайок та гармошок. Кобзарі оголошуються жебраками і жорстоко переслідуються. Щоб спотворити пам'ять та роль кобзарства, комуністи створюють капели бандуристів, які виконують пісні на замовлення та під контролем НКВС, а керівництво ними передається в руки чужинців. Так, Київську капелу очолюють спочатку росіянин Михайлов, а згодом Аронський та Берман. штатні агенти НКВС.

1924 р. Закон Польської республіки про обмеження вживання української мови в адміністративних органах, суді, освіті на підвладних полякам західноукраїнських землях.

Закон Румунського королівства про зобов'язання всіх „румунів”, котрі „загубили матірню мову”, давати освіту дітям лише в румунських школах.

1925 р. Остаточне закриття українського „таємного” університету у Львові.

1926 р. Лист Сталіна „Тов. Кагановичу та іншим членам ПБ ЦК КП(б)У” з санкцією на боротьбу проти „національного ухилу”, початок переслідування діячів „українізації”.

1929-1930 рр. Арешти визначних діячів української науки, культури, освіти, Церкви, харківський судовий процес над ними (процес „Спілки Визволення України”). У ці роки на території УРСР було заарештовано (і здебільшого розстріляно або відправлено на довготермінову каторгу в концтабори) понад 120 тис. українців, головним чином інтелігенції. До звільнення і реабілітації дожили з них одиниці.”

* *Освіта і Управління.* Науково-практичний журнал. Том 10, число 2, 2007 р.

1930-1937 рр. Ліквідовано українські школи, середні спеціальні та вищі навчальні заклади та факультети, закрито газети та видавництва поза межами України – на Кубані, в Сибіру, на Далекому Сході та інших землях, заселених переважно українцями.

„Постановление ЦК ВКП(б) и СНК Союза ССР о хлебозаготовках на Украине, Северном Кавказе и Западной Области от 14 декабря 1932 г>: ...а) выселить в кратчайший срок в северные области СССР из станицы Полтавской (Сев. Кавказ), как наиболее контрреволюционной, всех жителей... и заселить эту станицу добросовестными колхозникам-красноармейцами, работающими в условиях малоземелья на неудобных землях и других краях, передал им все земли и озимые посевы, строения, инвентарь и скот выселяемых;.. д) немедленно перевести на Северном Кавказе делопроизводство советских и кооперативных органов „украинизированных” районов, а также все издающиеся газеты и журналы с украинского языка на русский как более понятный для кубанцев, а также подготовит и к осени перевести преподавание в школах на русский язык,.. срочно проверит и улучшит состав работников школ в „украинизированных” районах”.

1932-1933 рр. Сплановано і здійснено за мовчазною згодою „світового співтовариства” акцію ліквідації українського народу Свідоме знищення більшовицьким режимом українських селян шляхом організації голодомору. Централизоване переселення росіян у вимерлі села України.

1933 р. Скасування в Румунії міністерського розпорядження від 31 грудня 1929 р., котрим дозволялося кілька годин української мови на тиждень у школах з більшістю учнів-українців.

1933-1941 рр. Тотальне знищення та арешт 80% української інтелігенції російською окупаційною владою: інженерів, науковців, письменників, лікарів, вчителів тощо. До 1938 р. друкувалося 259 українських письменників, після 1938 р. – лише 36. З 223 зниклих письменників лише семеро померли своєю смертю. Решту розстріляно, запроторено до концтаборів або іншими репресивними заходами вилучено з літератури.

1934 р. Спеціальне розпорядження міністерства виховання Румунії про звільнення з роботи за „вороже ставлення до держави і румунського народу” всіх українських учителів, які вимагали повернення до школи української мови.

1930-ті рр. і пізніше: Заборона писати українські, національні за змістом, художні твори, досліджувати і вивчати справжню історію України, згадувати про голодомори. Історія і вся українська культура зобов'язані були звеличувати СРСР, загарбницьку політику і жорстокість комуністів, керуватися фальшивою імперською концепцією „єдності трьох братніх слов'янських народів”*, розглядати росіян як „старшого брата”. Істориків, письменників, діячів культури радянська влада жорстоко переслідувала, їхні твори заборонялись або знищувались. Так, було спалено наклад книги „Хортиця в героїці і легендах”, а автора М. Киценка звільнено з посади. Зазнали утисків і гонінь історики М. Брайчевський, Я. Дашкевич, поет В. Сосюра, композитор К. Данькевич, письменник та кінорежисер О. Довженко і багато інших. Насаджувана система освіти та виховання була спрямована на те, щоб українцям прищеплювати відчуття меншовартості, відразу до борців за визволення України від окупантів, зневагу до українських національних героїв, зокрема І. Мазепи, С. Петлюри, Є Коновальця. Імена визначних наших діячів науки, культури, Церкви (М. Грушевський, І. Пулюй, С. Єфремов, В. Винниченко, Г. Хоткевич, І. Багряний, О. Ольжич, А. Шептицький та багато інших) замовчувались, або згадувались лише в негативному висвітленні.

1937 р., листопад На відзначення 20-річчя приходу комуністів до влади на Соловках було розстріляно понад тисячу діячів української культури.

1938 р. Постанова РНК і ЦК ВКП(б) „Про обов'язкове вивчення російської мови в школах національних республік і областей”.

1939 р. Перепис населення Кубані показав, що внаслідок голодомору, арештів і примусового виселення кількість українців там з 61,5% у 1926 р. зменшилася до 4%. Після „визволення” Західної України відбулося закриття багатьох українських і відкриття російських шкіл.

Продовження в наступому числі.

НЕ ЖУРИСЯ МАМО!

Гумореска

Добрий день, мамо в санаторії! Пише Тобі учень третього класу і привіт передає синок Юра. Листа одержали і раді, що там тобі добре і гарно годують. У нас також усе дуже гарно. Тато вже варив кашу, тільки вона чомусь почала вилазити з баняка, і тато доварював її у мидниці. Та ти не хвилюйся, мамо, ми не голодні!

Тітка Маша, котра солом'яна вдова, приносила нам борщу й пирогів. А мені ще й цукерків. Я чемно сказав: „Щиро дякую”. Тато подякував ще дужче! Я бачив, як він у коридорі обома руками обняв тітку Машу і з усієї сили поцілував разів шість! А може, й вісім! Мабуть, за борщ, за пироги і за цукерки разом.

Мамо! Недавно у нас сміхота була! Порося перегризло дошку і дременуло на город. Як почали за ним ганятися! Прибігли ще Петрусь Муха і Геньо Турчак. Вигнали з цибулі, так воно побігло у перець. Ми за ним. Тато – ніби центральний нападаючий, ми з Геньом – праві крайні, а Петрусь – лівий. Довго атакували його. Аж поросятко втомилосся і само пішло на подвір'я. Мамо! А смішно було! Іде поросятко, хрюкає, а за ним листочки разом із малесенькими огірочками тягнуться...

Ти, мамо, наказувала, щоб я дивився за курчатками, аби їх чужий кіт не забрав. Не журился, мамо, кіт жодного не взяв. Вони потопилися у ночвах з водою. Решта всі до одного цілі-цілісінькі. І квочка ще жива. Тільки на ліву лапу не стає. Тато зафутболив у неї черевиком з веранди і нехотячи перебив її лапу. Більше ніхто не шкандибає, і все у нас дуже добре! Ми раді, що й тобі в санаторії добре...

Я чув, як тато сказав тітці Маші: „Якби Галька поїхала хоча б на півроку!” Але він зіскупився за тобою. Одного разу, як прийшов у гості дядько Семен, тато плакав, обіймав дядька і кричав: „Ой ти, Галю, молодая...” Дядько також плакав (йому шкода татка, що він так скучив за тобою), і чомусь називав татка „товариш гвардії майор”. Потім вони почали змагатися, хто гавкне так, як наш Пірат. Посідали коло буди і як почали! Довго гавкали. Аж поки Пірат укусив дядька Семена за вухо. Бо дядько став рачки і почав устромляти голову до буди і гавкати на Бровка.

А я, мамо, не гавкав. Школярам не личить, правда ж? Дядько Семен приходив і вчора, але татка не було вдома. Я сказав, що він пішов допомогти тітці Маші перенести кудись якийсь мішок. Дядько Семен засміявся і сказав: „О, там мішок добрячий, погріє татко чуба!” І пішов.

Мамо, а татко наш – артист. У виставі виступає. Раз я прокинувся рано-рано, ще темно було, а тата немає. І я не злякався. Коли тато прийшов, то був великий сміх! Він був зовсім без шкарпеток, сорочка навиворіт, а штани – задом наперед. Тато накричав, щоби я не заливався сміхом, як циган сирваткою, бо у них була вистава, і йому треба було так одягатись. А за шкарпетки ти, мамо, не журился. Знайшлися. Я бачив у вікні, як тітка Маша принесла їх і віддала таткові. Сміялися дуже обоє. Ще б не радіти – шкарпетки тепер трудно купити! Дякувати тітці Маші. Тато їй також допомагає. Часто ходить до неї то якусь пачку переставити, то діжку з пивниці витягти, то газ підключити... І тепер тато також у тітки Маші. Пішов вкрутити електричну лямпочку. Напевно, і досі не вкрутив, бо у хаті тітки Маші темно.

Мамо! Я вже й коверту тобі підписав, але не знаю, чи правильно. Бо твоя коверта з адресою трохи обгоріла і не все добре видно. Але не журился, лист твій цілий-цілісінький. Навіть трішечки не надгорів. Згоріла тільки фіранка, пів-обруса і моя сорочка у зелену клітинку. Але не вся – лівий рукав цілий. То я хотів випрасувати її, а тут прийшов татків старший бригадир. Приїхав довідатися, чого татко на роботу не ходить. Ну, я пішов до тітки Маші татка закликати, а про прасування забув... Але прийшов дядько Семен і вікно вже зашклив.

Та це нічого, мамо, правда ж? Хата ж не згоріла. І татко каже, що в порівнянні з нашим перехідним періодом – це дрібниця. О, мамо! Он і світло загорілося, мені у вікно видно. Напевно, татко вже вкрутив тітці Маші лямпочку.

Привіт передає тобі Юра, синок із третьої класи.

P.S. Більше листів Юра не писав. Через два дні приїхала мама...

ПРОГРАМА
XXVIII КОНВЕНЦІЇ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ
23-26 травня 2008 р.

П'ЯТНИЦЯ, 23 ТРАВНЯ 2008 р.

12:00 Реєстрація
2:00-5:00 Засідання Головної Управи СУА
6:00-8:00 Передконвенційна програма
8:00-9:00 Прийняття (сир і вино)

СУБОТА, 24 ТРАВНЯ 2008 р.

7:30 Сніданок
8:00 Реєстрація
8:30 Збірка членів Головної Управи (вишиваний одяг)
9:30 Церемонія Відкриття – голова Конвенційного комітету – Анна Мацілінська
10:00 ПЛЕНУМ

1. Привіт – голова Конвенційного комітету – Анна Мацілінська
2. Відкриття XXVIII Конвенції – голова Союзу Українок Америки – Ірина Куровицька
ВІШАНУВАННЯ 75-ЛІТТЯ ВЕЛИКОГО ГОЛОДУ-ГЕНОЦИДУ В УКРАЇНІ
3. Звіт Реєстраційної комісії (схвалення кворуму)
4. Прийняття порядку нарад і правильника нарад Конвенції
5. Покликання Почесної президії
6. Вибір Ділової президії
7. Вибір Комісії для перевірки протоколу XXVII Конвенції СУА
8. Схвалення Резолюційної комісії
9. Слово голови СУА Ірини Куровицької
10. Фінансовий звіт – Рената Заяць – скарбник СУА
11. Звіт Контрольної комісії – голова д-р Іванна Ратич
12. Запитання до звітів членів Головної Управи
13. Прийняття звітів членів Головної Управи

1:00-2:45

2:45-5:30 Полуденок
ПЛЕНУМ

14. Звіт Реєстраційної комісії
15. Звіт Комісії перевірки протоколу XXVII Конвенції СУА
16. Схвалення Почесного членства
17. Звіт Номінаційної комісії – Уляна Зінич
18. Вибір членів Головної Управи і Контрольної комісії СУА

6:30-7:30

7:30 Коктейл
БЕНКЕТ

НЕДІЛЯ, 25 ТРАВНЯ 2008 р.

7:00 Сніданок
8:00-9:00 Божественні Літургії
ПЛЕНУМ

- 9:30-11:00 1. Звіт Реєстраційної комісії
2. Організаційний семінар – Марта Данилюк – заступниця голови для справ організаційних

11:00-12:00 3. Парламентарні процедури – д-р Оксана Ксенос – парламентарист СУА

12:00-12:30 4. Доповідач

12:30-1:00 Вибори зв'язкової Віддалених Відділів та її заступниці – Уляна Глинська

1:00-2:30 Полуденок

2:30-5:30 СЕМІНАРИ

2:30-4:00 Стипендійної акції – Марія Полянська 2:30-4:00 Преси/“Наше Життя” – Ірена Чабан,
Тамара Стадниченко

4:00-5:30 Суспільної опіки – Дарія Дроздовська 4:00-5:30 Мистецько-музейний – Уляна Кобзар

5:45 Прогулянка до Українського Села в Ворен, Мічиген та ВЕЧЕРЯ

ПОНЕДІЛОК, 26 ТРАВНЯ 2008 р.

7:00 Сніданок

8:00-11:00 СЕМІНАРИ

8:00-9:30 Архівний – Ольга Тритяк 8:00-9:30 Зв'язків – Маріянна Заяць

9:30-11:00 Виховний – Христина Швед 9:30-11:00 Культурно-освітній – Софія Геврик

11:00-1:00 ПЛЕНУМ

1. Звіт Верифікаційної комісії
2. Фінанси – Рома Шуган – фінансова секретарка
3. Схвалення резолюцій XXVIII Конвенції СУА

1:00

2:00-4:00 ПОЛУДЕНОК

ПЛЕНУМ

4. Звіт Верифікаційної комісії
5. Слово уступаючої голови СУА
6. Слово новообраної голови СУА
7. Різне, внески і запити
8. Закриття XXVIII Конвенції СУА

XXVIII UNWLA CONVENTION PROGRAM
May 23-26, 2008

FRIDAY, MAY 23, 2008

12:00 REGISTRATION
 2:00-5:00 UNWLA National Board Meeting
 6:00-8:00 Pre-Convention Program
 8:00-9:00 Wine and Cheese Reception

SATURDAY, MAY 24, 2008

7:30 Breakfast
 8:00 Registration
 8:30 Preparation for Opening Ceremony (Embroidered Attire)
 9:30 Opening Ceremonies – Convention Committee Chair, Anna Macielinski
 10:00-1:00 PLENARY SESSION
 1. Welcome Address – Anna Macielinski, Convention Committee Chair
 2. Opening of the XXVIII Convention – Iryna Kurowyckyj, President of UNWLA
COMMEMORATION OF 75TH ANNIVERSARY OF FAMINE IN UKRAINE
 3. Report of Credentials Committee – Verification of Quorum
 4. Approval of Convention Program and Rules of Procedure
 5. Introduction of Honored Guests
 6. Election of Convention Officers
 7. Appointment of Committee to Approve Minutes of XXVII Convention
 8. Approval of Resolutions Committee
 9. Address – Iryna Kurowyckyj, President
 10. Financial Report – Renata Zajac, Treasurer
 11. Auditing Committee Report – Dr. Iwanna Ratyck, Chair
 12. Questions to Reports of National Board Members
 13. Approval of Reports of National Board Members
 1:00-2:45 LUNCHEON
 3:00-5:30 PLENARY SESSION
 14. Report of Credentials Committee
 15. Approval of Minutes of the XXVII Convention, Albany, NY
 16. Conferring of UNWLA Honorary Membership
 17. Nominating Committee Report – Ulana Zynych
 18. Election of National Board Officers and Auditing Committee
 6:30 COCKTAILS
 7:30 BANQUET

SUNDAY, MAY 25, 2008

7:00 Breakfast
 7:30 -- Registration
 8:00-9:00 Divine Liturgies
 PLENARY SESSION
 9:30-11:00 1. Report of Credentials Committee
 2. Membership Seminar – Marta Danyluk, Vice President – Membership
 11:00-12:00 3. Parliamentary Procedures – Dr. Oksana Xenos, UNWLA Parliamentarian
 12:00-12:30 4. Guest Speaker
 12:30-1:00 Election of Liaison for Branches-at-Large – Ulana Hlynsky
 1:00-2:30 LUNCHEON
 2:30-5:30 SEMINARS
 2:30-4:00 Scholarship/Student Stipend Program – Maria Polanskyj
 2:30-4:00 Press/Our Life – Irene Chaban, Tamara Stadnychenko
 4:00-5:30 Social Welfare – Daria Drozdowsky
 4:00-5:30 Art/Museum – Ulana Kobzar
 5:45 Bus Tour of Ukrainian Community followed by
 DINNER at Ukrainian Cultural Center in Warren, Michigan

MONDAY, MAY 26, 2008

7:00 Breakfast
 8:00-11:00 SEMINARS
 8:00-9:30 Archives – Olga Trytyak
 8:00-9:30 Public Relations – Mary Ann Zajac
 9:30-11:00 Education – Christine Shwed
 11:00-1:00 PLENARY SESSION
 11:00-1:00 Cultural – Sofia Hewryk
 1. Report of Credentials Committee
 2. Finance – Roma Shuhan, Financial Secretary
 3. Adoption of Resolutions of XXVIII Convention
 1:00-2:00 LUNCHEON
 2:00-4:00 PLENARY SESSION
 4. Report of Credentials Committee
 5. Speech of the Outgoing UNWLA President
 6. Speech of the Newly Elected UNWLA President
 7. Open Forum: Questions, Comments and Suggestions
 8. Adjournment of the XXVIII UNWLA Convention

OUR LIFE

Monthly, published by Ukrainian National Women's League of America

Vol. LXV

MAY 2008

Editor: TAMARA STADNYCHENKO

From the Desk of the President

As this is my final article as President of the Ukrainian National Women's League of America, I would like to begin by thanking all Regional Council and Branch presidents, and all the individual members who have worked with me during the last nine years to make our organization better, stronger, and more visible within the Ukrainian community and beyond. I would also like to express my gratitude to those of you who called or wrote to congratulate me for the honor recently bestowed on me by Ukraine's President Viktor Yushchenko—the Princess Olha medal.

It is difficult for me to express all that I wish to say in this farewell message. Perhaps the most important thing to say is that I am proud to have served this organization and humbled by the trust UNWLA members have shown in me by electing me as their president for three successive terms. It has been an interesting and challenging journey. During the last nine years, many things were accomplished and, with your help, our organization has carried the torch lit in 1925, the year the UNWLA was established.

Since that time, the UNWLA has made a difference in the lives of many, here in the United States in Ukraine, and in other countries with Ukrainian communities. Our members have actively participated in the women's movement, have helped preserve Ukrainian culture, language, and heritage in the diaspora, and have engaged in many noble educational and humanitarian endeavors. As president, it was my privilege to participate in this process. This month, I will pass the torch to my successor, and I hope that she will enjoy the journey as much as I have as she carries the torch into the future.

As UNWLA members, we have adhered to the traditions of our courageous founders while at the same time expanding the horizons of our great organization. Today, the need for our programs continues to grow, and we must face new challenges and find new opportunities to improve the quality of life for the needy and the victims of oppression and catastrophic events. With the help of modern-day communications, we are able to reach the unreachable in ways never before imagined. Although we are smaller in numbers than in the past, I have no doubt that we are stronger and more effective.

The UNWLA is a powerful organization. How much stronger and more powerful it can become is up to us. If we rest on our laurels and feel content that we have accomplished this or achieved that, we will achieve very little. If we decide, however, to build on the accomplishments of the past, always striving to improve and do more, we will succeed beyond all of our expectations.

The pages of our current convention book are filled with photographs of our branches and members. The faces in these photographs show women who have been UNWLA members for many decades and women who have been members for only a few years. Many of these faces are young, confident, and hopeful. These are women who will shape the future direction of the UNWLA. But the future of our organization depends on our commitment to growth, and we must encourage other women with ambition, confidence, talents, and skills to join us.

As I leave this office, which has provided so many memorable moments, I leave with a grateful heart and with the faith that our organization will continue its good works throughout this century and beyond. Our longevity rests on our ability to make our organization a delightful place to be for every woman to belong. If we succeed in this goal, the UNWLA's future will be as brilliant and as remarkable as its past.

Thank you and God Bless you.
Iryna Kurowyckyj, President

From the Desk of the Editor

As I prepare this month's issue of *Our Life*, I am reflecting on the report I will be presenting at the UNWLA Convention and reflecting, as well, on my association with the remarkable woman who has served the UNWLA as president over the past nine years. It has been an interesting relationship, punctuated by numerous emails and early morning discussions, and marked by mutual respect, cooperation, and amiability.

As English-language editor, I have strived to fill the pages of this magazine with articles and stories that are interesting, entertaining, and thought-provoking. For the last nine years, I have been encouraged and supported in these endeavors by President Iryna Kurowyckyj. Each month, for example, these pages have begun with a message From the Desk of the President. The content of what we have jokingly come to refer to "the desk" has included information about the work of the UNWLA Executive Committee; congratulatory notes about milestones celebrated by Regional Councils, Branches, and individual UNWLA members; observations and commentaries on important events within our organization, in the Ukrainian diaspora, and in Ukraine; and insights on the work of national and international organizations with which the UNWLA has partnered to achieve some common goal or purpose. At other times, times, with deadlines looming and blank spaces remaining to be filled, I could always count on Pani Iryna's assistance. More than once, she forwarded to me fascinating archival materials from the UNWLA's past or suggested someone or something interesting that magically filled those blank spaces at the eleventh hour.

In the process of reading and editing each of the monthly "desks," during meetings, and during our numerous conversations, I have learned many things, both about the UNWLA and about our Pani Holova. Among the things I have learned is Iryna Kurowyckyj's ability to weather storms gracefully and graciously, whether such storms have occurred within the organization or in the broader context of life. I have also seen her infinite capacity for kindness, particularly during the year that my mother passed away. In happier times, I learned that Madame President possesses a sparkling sense of humor and the soul of a consummate diplomat with the ability to smooth and soothe even the most ruffled feathers. While I have, on rare occasions, witnessed anger or distress, I have also witnessed a marvelous self-control and an ability to rise above the circumstances that have provoked these emotions and move on.

And so, like our president, I am finding it difficult to write this pre-convention message because it signals a farewell that saddens me. Change, no matter how positive, evokes some trepidation, not the least of which is a sense that one must leave a familiar and comfortable relationship and build anew. There is, fortunately, much comfort to be derived in knowing that I work as a member of the UNWLA and as editor of a magazine that has been around for many, many years. Both represent a thread of continuity, a lifeline to the future. And there is comfort as well in the knowledge that a friendship forged between editor and president will not be diminished or diluted. It will simply change to accommodate change.

Thank you, Pani Iryno. May God bless you and watch over you as you embark on new adventures.
Tamara Stadnychenko, English-language editor

From Our Archives

Fifty years ago, a two-part article was published in Our Life about a meeting between former First Lady Eleanor Roosevelt and representatives of the Ukrainian community. Held at Mrs. Roosevelt's home in New York, the meeting was a UNWLA initiative and was attended by (then) UNWLA Vice President Stefania Pushkar, several other UNWLA members, and two academicians specializing on the topic to be discussed: life in the USSR. Below is a summary of the topics discussed. Accompanying the article was a brief report describing the meeting, which noted that Mrs. Roosevelt served tea and was "very interested" in the discussion and in the related materials presented to her by the UNWLA representatives. The author mentioned that the former First Lady spoke about her experiences while traveling in the USSR; the article, unfortunately, included no specific information about Mrs. Roosevelt's impressions or how they compared with the realities of Soviet-era life discussed at the meeting.

Housing. For the past forty years [that is, since 1918], it is typical for several families to share an apartment and to cook in one communal kitchen, a situation that frequently creates unsanitary and unhygienic conditions as well as the psychological stress of living in conditions where privacy is nearly impossible. A 1956 report published in *Radianska Ukraina* noted that housing regulations accorded "a minimum of 9 square meters per person." In practice, the per person allotment is closer to 5 square meters.

Food Shopping and Restaurants. Purchasing food at government operated stores is extremely difficult, especially for people who do not live in Kyiv, Moscow, Leningrad, or other large cities where such stores are fairly well-stocked. In most other cities and towns and villages, there are frequent shortages. When supplies arrive, stores first cater to the needs of [communist] party officials and dignitaries, sometimes delivering purchased goods to their homes. Ordinary people wait in long lines to shop for food with no guarantees that what they need will be there once they reach the front of the line. As with food shopping, the best restaurants are reserved for party bosses. Cheaper restaurants, patronized by ordinary people, are overcrowded and characterized by slow service.

Electricity and Fuel. Soviet newspapers urge everyone to save electricity, whether at home or at work. Workers, for example, are told to push movable machines by hand to save electrical energy. Severe fuel shortages in Ukrainian villages have been reported by *Radianska Ukraina* (October 1956).

Clothing. Shortages of common items are universal, and the income of the average Soviet worker makes

it difficult to purchase good quality items even when they are available. In comparison with the United States, where an average person works 30 hours to earn enough to buy a suit, an average Soviet worker must work 239 hours to buy a similar suit. Earning enough to purchase a pair of shoes in the United States takes (on average) approximately 4 hours; in the USSR, a similar pair of shoes (if available at all) requires approximately 61 hours of work.

Domestic Responsibilities and Child Care. Wives of party officials often have servants at their disposal (all woefully underpaid) and few work outside the home. Other women, most of whom must work outside the home, cannot afford this luxury and thus do all household chores alone. Children of working mothers are often left at home alone or with elderly people as there are not enough kindergartens, even in cities with large populations.

Education. Education for older children [and even for university students] is a continuing problem characterized by the lack of skilled teachers. In 1958, the Moscow-based *Teacher's Gazette* reported that only 2,998 of 5,000 teachers reported for work to the schools to which they were assigned. In many schools, subjects such as physics, biology, and mathematics have been dropped from the curriculum because there is no one to teach them. Another issue of the *Teacher's Gazette* reported problems with inadequate or insufficient school buildings; a concurrent report in *Radianska Ukraina* reported that only 165 or 2,100 trade schools in Ukraine had their own facilities, a situation that required students to attend classes in shifts.

Professional Potential. Young people in the USSR cannot freely choose their professional activities or

place of work but are assigned to jobs that will support the communist system's needs. The February 20, 1958, issue of *Pravda*, for example, reported that young Ukrainians had "enthusiastically" departed to report to the following jobs: 800,000 to work in the virgin lands of Siberia and Kazakhstan; 83,000 to work on cattle farms (1956-1957); 110,000 to work in the coal mines of Donbas; 50,000 to build blast furnaces in Stalino and Dnipropetrovsk.

Indoctrination. The worst evil of the Soviet education system is the perpetual propaganda aimed

at supporting bolshevism and denigrating the free world. From childhood, young people are taught that workers in the free world live in deplorable conditions and that those in the free world are planning to destroy the USSR. There is, above all, a perversion of what is moral and ethical with respect to the family. One of the heroes of the USSR during the years of the Great Famine was Pavlo Morozov, a student who denounced his parents for hiding a small cache of food. The parents were liquidated; the son was rewarded and became a Soviet icon. Pavlo's story was published in schoolbooks to educate children about heroism.

Clearly, much has changed since this article was published in Our Life. Even before Ukraine became an independent nation, living conditions had improved for many people in the USSR. Education certainly improved, particularly with respect to the sciences. More recent, changes include a strong emphasis on child care and a positive attention to other pressing social issues. While most people who have visited Ukraine in recent years have noted dramatic improvements in shopping and dining out, problems with the aging infrastructure of cities and the economic difficulties experienced by ordinary working-class families persist. But as Ukraine works to redefine itself, other changes affecting lifestyle and life philosophy continue to evolve. The "heroes" of the past have become the demons of a tragic history; the heroes of the present are making a concerted effort to right the manifold wrongs perpetrated against Ukrainian men, women, and children under communism.

Keys to Safety

Crime is an unfortunate fact of life, and criminal attacks against people in their own homes or apartments are on the rise. While expensive alarm systems can deter criminals, a neighborhood watch coordinator recommends a less costly and very effective alternative or back-up safety solution: your car keys.

Most car models now come with a built-in security alarm system, activated by a feature built into your car key or key chain. If you park the car in your driveway or garage, the alarm can be activated from almost anywhere inside your house and will keep honking or signaling until your battery runs down or until you reset it. If your car alarm goes off in the middle of the night, your neighbors will soon be looking out their windows to see what all the commotion about. Odds are that the burglar or rapist

trying to break into your house won't stick around. The same principal holds true if you are walking to your car in a parking lot. Carry your keys in your hand. If anyone approaches you and you feel threatened, setting off the car alarm is an excellent way to frighten them away. The car alarm can save your life or be a call for help in other ways as well. It can alert neighbors in case of a medical emergency, such as a heart attack, when you are unable to reach a telephone. If you fall and hurt yourself outside the house, it can alert someone in the house to come to your assistance.

So carry your car key with you and keep them beside your bed at night. Pressing the panic button works. It can save your life.

—Contributed by Orysia Nazar Zynycz

The Court

Sections sat sternly at the table,
Notes crouched in corners, carefully inclined,
Quotations with fixed bayonets stared sharply
At the defendant who was being tried.

The circular peered through his glasses,
The audience huddled close,
Instructions leaped out ghostlike
From the wise wires of the phones.

The sections hissed – “The defendant is foreign!”
The circular croaked – “She’s not from here!”
The notes piped in – “Was never heard of.”
The audience, shocked, screamed.

The circular looked sternly at the court
And reestablished silent rapport.
They executed the defendant right away –
The sanctimonious clauses carried the day.

In vain did the defendant swear
Her innocence. It could not matter there.
The court was logical and strict,
In no known category did she fit –
She was a new idea.

(Vasyl Symonenko, 1935-1963. Translation by Martha Bohachevsky Chomiak.)

The Tree of Life

What is the Tree of Life?
What secret power lies hidden in its fruit?
Does it in truth give immortality?
It does not seem to do so! Those who
In Paradise plucked of its fruit and ate,
Fell underneath the multitude’s wild rage
And savage blows – they perished, so it seemed.
But did that fruit give naught to them? Ah yes!
They went to death as to a marriage feast,
They perished with a smile, with mortal wounds;
In pain they blessed their executioners.
What can it mean? It means that death for them
No terrors held. The spring of life welled
In their souls. What is this spring?

(Ivan Franko, 1856-1916. Excerpt from “The Death of Cain.” Translation by Percival Cundy.)

The Chef's Rx: Notes on How the Physician Heals Himself

by Ihor Magun, M.D., F.A.C.P.

The title of this month's article may have some readers wondering what all of this has to do with my usual focus on medical topics for non-medical people. The answer is quite simple: Doctors are people too and not so different from the patients they treat and advise. And while most of us try to set a good example and encourage their patients to choose healthy lifestyles and eat healthful foods, not all of us practice what we preach and most of us don't practice what we preach all the time. We are, after all, human and that means we sometimes can't help indulging ourselves in behavior and foods that are less than perfect for maintaining good health.

The basic fact is, as physicians, we are just as vulnerable to disease and health problems as other people. Sometimes we address these problems quickly; at other times, we ignore them just as all people choose to do. On occasion, we overreact, and match our patients in imagining the worst case scenario. Just like our patients, we sometimes get too busy or lazy to exercise or we eat and drink things that are not designed for optimal health.

All of this was brought home to me during a recent medical conference where I had the opportunity to meet and chat with a world famous chef. Ever wonder what world famous chefs cook for themselves at home? Do they meticulously prepare meals that are worthy of Michelin's famous stars or do they favor simpler, easier meals and leave the stars for restaurant patrons? I wondered and I asked. The answer I got surprised me and led to some interesting thoughts on healthy living at the dinner table and beyond.

The chef I spoke with described his own meals at home and also told me about the typical home menus of many of his famous colleagues. In a nutshell, the foods these famous chefs prefer to make in their own kitchens are simple, healthy, and prepared very quickly. They focus on comfort food in the winter months and an abundance of fresh fruit and vegetables, invariably local produce, during the warmer months. Simplicity and freshness are the keys, catering to basic human needs and wants rather than something more exotic. One of the

reasons for this, I was informed, is that some of the more exotic cuisine is logistically impossible in a home kitchen because it requires special equipment that is seldom useful for any other purpose. Special equipment aside, the physician in me immediately saw his response as a sensible approach to meal planning in any kitchen! Like those famous gourmet chefs, we should all focus on meals that are simple, fresh, and healthy. Good nutrition is one of the most basic and important parts of our lives, and good food choices help protect long-term health. As with previous articles, this one encourages balance—while it is fun and tasty to deviate from set dietary patterns now and again, not even world-class chefs indulge in rich and fancy cuisine every day.

The encounter with the chef was a reminder that balance is the key to many other lifestyle choices as well. And much of this “balance” means paying attention to the fact that daily life can be filled with good patterns that maintain optimal health. Balance, for example, means reminding myself (as a physician and as a human being) that there are good, ordinary, and simple things we can all do to take better care of ourselves every day. One of these is to pay attention to what our bodies tell us, ask questions, get routine check ups, and choose lifestyles (and foods) that are healthy. Another is a healthy workout, at any age. It is something I practice as well as preach and I find it is not only an outlet for tension but a great energy booster. Like healthy food choices, it should be a natural part of daily life—for me, it is a choice that says “I want to do this because it will make me feel better and contributes to a better quality of life.”

One inherent aspect of being a physician is the unique interaction and communication I have with a patient. It is a give and take process that usually makes both people feel better. But I have discovered that good interaction and communication does not have to be profession specific nor does it have to be limited to words. Sometimes the balancing act means proactive body language. You shouldn't just go through life with a catcher's mitt on both hands. You need to throw things back. And

throwing someone a warm smile, a hug, or a complement is a surefire way to make both the receiver and the giver feel good.

These are all lessons I have learned over the years I have been practicing medicine, lessons I have tried to practice as well as preach on a daily

basis. The bottom line is that we are all unique, but our needs are similar. Being proactive about all aspects of life can satisfy those needs and help us meet the needs of those we care about. And we don't need special equipment or five-star menus to make this happen.

Mothers on Motherhood

... I wonder why nobody warns you how many diapers you'll have to change in a single day.

... The hardest thing about being a mother is making the right decisions and recognizing that the same set of rules have to be applied or enforced differently for different children. What works for one won't necessarily work for the other because you are dealing with different personalities. You have to be a shrink.

... You have to develop a really thick skin. They can criticize you, but God help you if you criticize them because then, of course, you are just being an unsupportive nag!

... The hardest thing about being a mother is getting to take a shower without somebody needing something.

... Try to stay sane while hugging, kissing, and nurturing a child that you are sure got switched with someone else's child before you left the hospital because this child is so different from you he can't possibly be the child you conceived!

... You realize on a Tuesday that the only thing your picky eater will eat is macaroni and cheese and buy a year's supply of same. On Wednesday, the same child tells you, "I *hate* macaroni and cheese!" On Thursday the local homeless shelter gets a year's supply of macaroni and cheese.

... One minute you are being told "I don't need your help! You don't know anything!" The next minute you hear "Mom, can you help me with my algebra (or social studies or science project or book report)?" Instantly, you are transformed from idiot to genius.

... Children are like cats. Don't look at me, don't touch me, don't talk to me. But be there when I need you!

... One minute you want to scream at the top of your lungs because you are exhausted and frustrated; the next minute you are filled with joy and tenderness and all of the strength that comes from loving this creature who means everything to you and always will.

... The most difficult thing is always trying to be a good role model, even when you feel like being a jerk. You can't afford to lose it because they're expecting you to be the strong one, the one who keeps it all together.

... You read the same bedtime story night after night after night and smile because you remember your own mother did the same for you.

*Happy
Mother's Day*

НОВИНИ ГОЛОВНОЇ УПРАВИ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Голова СУА Ірина КУРОВИЦЬКА

З огляду на те, що це мій останній допис, як голови СУА, бажаю в першу чергу подякувати головам Округ, віділів та членству за GRATULACIYI письмові і телефонічні. Для мене це була особлива приємність одержати стільки привітів за одержану нагороду ордену княгині Ольги III ступеня від Президента України.

У мене є бажання так багато дечого сказати, що не знаю де починати.

Упродовж дев'ять років моєї каденції вірю, що ми зробили багато. Потреба продовжувати наші програми існує далі. Відкриваються нові потреби, щоб дати помічну руку найбільш потребуючим.

Членки СУА від заснування вели працю розпочату нашими засновницями, яка переходила з покоління в покоління, впродовж цього шляху організація зростала та обіймала щораз ширші горизонти, особливо від часу проголошення незалежності України.

З допомогою сучасної технології, наша комунікація стала доступна членам, з якими тяжко було зконтактуватися, особливо коли була потреба на швидку реакцію, так як це сталося останньо, заклик нашому членству звертатися телефоном і електронною поштою до Білого Дому, щоб Президент Джордж Буш, перебуваючи в Україні, поклав вінок перед пам'ятником Голодомору, що і сталося, та інші подібні моменти. Хоч наша організація дещо зменшилася, наші програми стали могутніші.

Мушу свердити, що всі ми повинні бути горді з наших досягнень та цією Ковенцією ми повинні святкувати наші успіхи. Вірю, що з гордістю виконували свої завдання та маємо що передати наступним поколінням. А найкращим є факт, що нашою працею ми поліпшили життя людині в українському світі.

Наш шлях був повний різних цікавих подій. Я певна, що наші наступниці будуть мати такі цікаві і небуденні переживання, як мала теперішня Управа і я, як голова організації особисто.

Шановні союзьки, погляньте в Конвенційну книжку XXVIII Конвенції СУА, побачите скільки в нас молодих жінок, але ми не можемо спочивати на лаврах, мусимо на даліше старатися розшукувати нове членство із різних прошарків нашої спільноти, які мають різноманітні зацікавлення.

Кінчаючи мою каденцію, я залишаю організацію з різними незабутніми споминами і великим вдоволенням.

Вірю, що наступна нововибрана управа буде мати таке вдоволення, як мали ми.

Дякую, хай Всевишний має Вас в своїй опіці завжди!

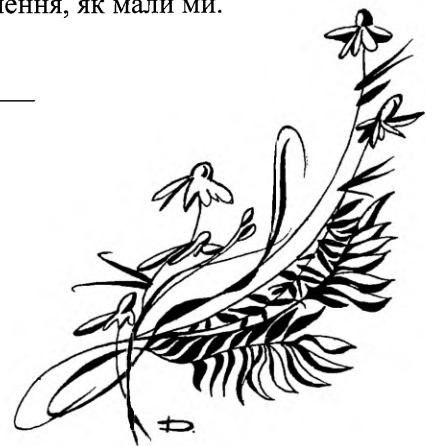
Окружна Управа СУА Н.Дж.

вітає шановну голову Союзу Українок Америки

ІРИНУ КУРОВИЦЬКУ

за відзначення її Президентом України
Орденм княгині Ольги III ступеня
за активну громадську діяльність
і вагомий внесок у висвітленні правди
про Голодомор 1932-1933 років в Україні!

Бажаємо Вам, пані голово, надхнення у праці
для добра Союзу Українок Америки та народу України!

П О Д Я К А

Адміністрація Обласного спеціалізованого будинку дитини виражає щирю вдячність АМЕРИКАНСЬКОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ «Союз Українок Америки» за зроблену благодійку допомогу вихованцям Обласного спеціалізованого будинку дитини м. Макіївки.

Приємно усвідомлювати, що в наш час, поруч є добрі, чуйні люди, небайдужі до чужих лих і прагнучі надавати реальну допомогу знедоленим, люди, що своїм прикладом призивають навколишніх до милосердя і великодушності.

Сподіваємося на наступне співробітництво.

Продовжуйте діяти добро!

З глибокою повагою до Вас і Ваших співробітників.

Головний лікар "ОСБД"

[Handwritten signature]
В.О.Гончаров

ДІЯЛЬНІСТЬ ОКРУГ І ВІДДІЛІВ СУА

ДІЯЛЬНІСТЬ 111-го ВІДДІЛУ СУА ім. АЛЛИ ГОРСЬКОЇ

Загальні збори нашого Відділу відбулися 25 лютого 2007 р., Присутніх було 15 членок. Вибрали нову Управу Відділу. За час діяльності 2007 р. зробили наступне:

Відбули 7 сходин Відділу і 3 засідання Управи.

2 лютого – вислали по 100 дол. для Українського Музею в Нью-Йорку та на Пресовий Фонд журналу „Наше життя”.

17 лютого – вислали привітання дебютанткам на баль, який організувало „Товариство допомоги Україні”.

21 січня – членки Відділу відвідали Український Музей у Нью-Йорку.

2 лютого – вислали спонсорську стипендію для студентів в Україні (220 дол. від О. Каштанюк та 200 дол. від М. Турчин).

27 лютого – вислали 100 дол. на Фонд Суспільної опіки СУА для допомоги „Бабусям” (від членки О. Каштанюк).

Березень – Л. Кеске та Л. Вусик гостили групу співвітчизників з Буковини.

Березень – зустріч з журналістами з України.

Квітень – вшанування пам'яті жертв акції „Вісла” (доповідь Л. Вусик) з участю представників української громади та жертв акції „Вісла” (С. Довбуш та П. Білецький).

1 квітня 2007 р. – у Квітну неділю провели збірку на „Писанку сиротам в Україні” у двох українських церквах Лос Анжелеса. Зібрали 1,528.00 дол., які пізніше переслали до Головної Управи СУА.

6 травня – Відділ заопікувався родиною членки Лілі Дзьоби та провів для них збірку.

6 травня – вшанування пам'яті Василя

Стуса (Галина Полюга) та читання віршів.

3 червня – членки Відділу Л. Слободян та Л. Вусик брали активну участь в підготовці проведення „Дня української родини”. Л. Слободян організувала виставку художника Віктюка а Л. Вусик підготувала інформацію про активних членів української громади Лос Анжелеса. Виділили 50 дол. на квіти для матерів.

14 жовтня – Відділ прийняв активну участь в проведенні Свята Героїв. Наша членка З. Бігун гостила в себе головного доповідача Марію Савчин-Пискір.

Жовтень – переслано 200 дол. на Пресовий фонд журналу „Наше Життя” (100 дол. від О. Каштанюк).

2 грудня – провели передріздвяний базар для української громади.

9 грудня – членки (Л. Дзьоба і Д. Вусик) взяли активну участь у виставі присвяченій 75-роковинам Голодомору.

Л. Вусик є заступником голови Комітету відзначення 75-х роковин Голодомору в Лос Анжелесі.

Відділ дописує до „Свободи” про події в Українській громаді.

Відділ також приготує та продає каву та солодоші один раз у місяць в Греко-католицькій церкві для поліпшення фінансових справ Відділу і за це щиро дякуємо тим, хто віддає свій час для цієї справи.

Упродовж 2007 р. А. Божко та Л. Вусик добровільно допомагали М. Макаренко, синові мистців Н. Самко та С. Макаренко. Л. Вусик відвідувала В. Кудубця та І. Когут, які перебувають в старечих будинках.

Вислали 11 пакунків з одягом в Україну.

Вельмишановні пресові референтки!

Дякуємо за повідомлення про діяльність округ і відділів, які віддзеркалюють працю членок нашої організації.

Просимо всі дописи надсилати не пізніше двох тижнів від дня відбутої імпрези.

Ред.

113-й ВІДДІЛ СУА

113-й Відділ СУА.

Перший ряд, ліворуч: О. Левицька, І. Стецьків, А. Лешко, І. Базилевська. Другий ряд, ліворуч: Л. Фірчук, М. Слупчинська, А. Трохимчук, Л. Кросієр, Д. Брикович, Д. Мерл, А. Раковська, М. Навроцька, М. Левицька.

Тяжко повірити, що різдв'яний базар, який відбувся 15 і 16 грудня в Українському Музею Нью-Йорку вже поза нами. 113-й Відділ СУА в Нью-Йорку ранньою весною почав підготовку до цієї події. Відділ вирішив приєднатися до заходу, який проводиться вже кілька років. Членки постановили виконати завдання якнайкраще. На сходинах вирішили зробити прикраси на ялинку і приготувати домашнє печиво. Культурно-освітня референтка Відділу Оля Левицька та Алла Лешко, маючи обіцянку інших членок співпрацювати з ними, взяли на себе відповідальність очолити підготовку.

На запрошення Олі Левицької мистецтвознавець Люба Волинець ласкаво погодилася прибути на сходи Відділу, щоб показати нам як виготовити прикраси. Вона уміло зацікавила присутніх і у дружньому колі почалася підготовка.

Членки Відділу дуже вдячні Любі за науку і поради.

Членки Відділу Алла Лешко, Оля Левицька, Алла Трохимчук, Ілона Сочинська-Шиприкєвич виготовляли вінки та прикраси з лісових і польових плодів, ялинки з жолудів, їжачки з паперу і ін. До Відділу приєдналася Маріяна Кренс. Також деякі членки купували різні прикраси і дарували на базар.

Марічка Слупчинська придбала ялинку (прикрасила Марта Левицька), яка була центром уваги і принесла 300 дол. прибутку з лотерії. Голова Відділу Ірена Стецьків також подарувала ялинку, яку прикрасила маками, пшеницею і волошками.

Наш Відділ багатий не тільки мистецьки обдарованими жінками, але й знаменитими господинями. Під керівництвом Марічки Слупчинської членки зорганізували продаж домашнього печива, а смачні солодощі користувалися попитом.

Членки, які не змогли прибути на базар підтримали Відділ пожертвами у сумі 300 дол. За два дні базару Відділ заробив 1,800 дол., з чого 1,000 подарував на потреби УМ.

Голова Відділу подякувала членкам Відділу О. Левицькій, А. Лешко, Д. Мирл, Л. Раковській, М. Слупчинській та Л. Фірчук за вірцево виконані завдання.

Щедрість, зацікавлення та підтримка Відділу довели працю членок до успішного завершення, а заохочені успіхом вони вже знову плянують приєднатися до наступного базару в УМ.

*Дзвінка Брикович,
членка 113-го Відділу СУА.*

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ВІДДІЛІВ

33-й ВІДДІЛ СУА

3 лютого ц. р. відбулися збори 33-го Відділу СУА ім. Лесі Українки в Клівленді, Огайо. Відчувалася відсутність декількох довголітніх і заслужених членок, які через похилий вік та недуги вперше не змогли прибути на збори. Присутніх було 23 членки.

Збори відкрила привітом і молитвою за недужих членок голова Відділу Оксана Шараневич. Відспівали славень Союзу Українок Америки. Після оголошення правосильности зборів і схвалення порядку нарад вибрали президію, до якої увійшла голова Округу Іванна Шкарупа, голова зборів Олена Хміляк і секретарка Євгенія Бенко. Після прочитання протоколу попередніх зборів приступили до звітування. Вичерпні звіти було прийнято схвальними оплесками. Після звіту Контрольної комісії та уділення абсолюторії уступаючій Управі голова Округу І. Шкарупа висловила подяку союзнянкам за віддану працю, а новій Управі побажала сил і здоров'я, корисних планів та ідей на майбутній рік.

Лист з України

Шановні всі наші посестри-союзнянки!

Одержали ми Вашу посилку, за яку щиро дякуємо. Одержали якраз перед Новим роком, то роздали частину своїм союзнянкам, а частину передали в будинок для людей похилого віку. Там працює одна наша союзнянка, то ми через неї передали одяг і їздили туди з хором виступати перед людьми похилого віку і інвалідами. Враження гнітюче. Адже й ми люди вже немолоді і ніхто не знає, яка буде наша старість.

Щиро дякуємо всім тим, хто жертвує на благо України, хто пересилає, хто турбується, в кого в серці живе ще наша Україна.

Народний хор "Червона калина" Херсонської обл.

На Конвенцію, крім голови Відділу, вибрали двох делегаток Ольгу Дем'янчук і Євгенію Бенко.

Нова Управа Відділу вибрана у такому складі: Оксана Шараневич – голова Відділу, Ольга Дем'янчук – заступниця голови і протоколярна секретарка, Стефанія Балагутрак – кореспонденційна секретарка, Люся Медицька – скарбник.

Референтки: організаційні – Люба Хомин і Ірина Стахур, культурно-освітні – Олена Хміляк і Любомира Мичковська, Суспільної опіки – Ірина Кріса, Стефанія Швед, Люба Боднар (секретарка), стипендійна – Ірина Стахур, архівар – Євгенія Бенко, мистецько-музейна – Лукія Гриців, пресова і голова гуртка книголюбів Любомира Мичковська.

Контрольна комісія: голова – Ірина Дубас, членки – Леся Волошин і Марія Футей.

Молитвою і взаємними побажаннями щасливого майбутнього при каві і солодощах закінчили ще один рік пройденної успішної праці.

*Любомира Мичковська,
пресова референтка Відділу.*

108-й ВІДДІЛ СУА, Нью-Гейвен

Збори 108-го Відділу СУА відбулися 10 лютого ц. р. у залі церкви св. Михаїла у присутності заступниці голови Округи Нової Англії Галини Шулевської. На зборах було 20 членок.

Зборами провадила Рома Тібодо, секретарювала Дарія Марків. Після молитви Марія Гуненко прочитала звіти минулорічних зборів. Далі були звіти уступаючої Управи, референтур і Контрольної комісії.

До Управи одногослосно перевибрали: головою Відділу – Ганю Салемі, заступницею голови – Ольгу Фурнанек, секретаркою – Арету Геран, скарбником – Славу Горбату.

Референтки: Суспільної опіки – Ірена Гладка, мистецько-музейна – Рома Тібодо, організаційна – Дарія Марків, пресова – Надія Троян, Стипендійної акції – Марія Антонишин, імпрезова – Ірина Хома, архівар – Ірина Мандич, культурно-освітня – Марія Гуненко, виховна – Христя Мельник.

Контрольна комісія: Марина Рудик (голова), Рома Тібодо і Христина Мельник (члени).

Галина Шулевська привітала Відділ зі збільшенням членства. Під цю пору Відділ має чотири нові членки: Арету Геран, Ольгу Фурманек, Емілію Іванів та Галину Федорик.

Велике досягнення Відділу – продовження існування „Світлички”.

Збори закінчили молитвою.

Далі за смачною перекускою продовжувались товариські розмови.

Надія Троян, пресова референтка Відділу.

Членки 108-го Відділу СУА у Нью-Гейвені забавляють колядками гостей під час різдвяної просфори, влаштованої Відділом 20 січня у залі церкви св. Михаїла. Ця щорічна успішна імпреза з'єднує громаду й дає можливість Відділові фінансово підтримувати різні цілі організації.

47-й ВІДДІЛ СУА, Рочестер

Збори 47-го Відділу СУА у Рочестері відбулися 11 березня ц. р. Головувала Тетяна Шутер, секретарювала Люба Білозір-Баран.

До Управи Відділу вибрали: голова Відділу – Ірина Руснак, заступниця голови – Тетяна Шутер, протоколярна секретарка – Люба Білозір-Баран, фінансова секретарка – Христина Ковч, скарбник і пресова референтка – Аріядна Бах, культурно-освітня – Лідія Захарків, мистецько-музейна – Христина Ковч, Суспільної опіки – Ірина Михайлів (Анна Сохоцька – відвідини хворих), господарські – Катерина Лялюк і Анастасія Лучанко, зв'язків – Марія Лещишин, вільна членка – Ема Адамчук.

Контрольна комісія: Марія Лилак (голова), Дарія Лесів і Олена Тицька (членки).

Аріядна Бах, скарбник і пресова референтка Відділу.

Спростування

У листопадовому числі нашого журналу (стор. 26, права колонка, знизу) у дописі “Відзначення 100-ліття Емілії Воляник” слід читати: Пані Емілія з китицями розкішних троянд із неприхованим задоволенням радо фотографувалася разом із членками, а світлив, як завжди **чоловік нашої членки Євгеній Франко Бенко**.

У грудневому числі нашого журналу (стор. 26, права колонка, внизу) у списку пожертв на Суспільну опіку СУА слід читати: З нагоди 35-ліття 33-го Відділу СУА ім. Лесі Українки у Пармі, Ог., Ляриса Музичка склала (через Відділ) 100 дол. сиротам в Україні у дев'яту річницю смерті матері **бл. п. Стефанії Зварук** (колишньої членки СУА).

Перепрошуємо за недогляд. *Ред.*

22-й Відділ, Чикаго

Річні загальні збори 22-го Відділу СУА відбулися 10 лютого 2008 р. у власній домівці. З огляду на дуже холодну, вітряно-ледяну погоду, присутність членок була мала і збори, щоб бути правосильними, почалися з одногодинним запізненням.

Уступаюча голова Люба Шеремета відкрила збори молитвою СУА, а після прийняття порядку нарад і вибору президії, до якої увійшли Іванна Горчинська – голова, Оля Люшняк – секретар, прочитали протокол з попередніх загальних зборів 2007 р., який прийняли без змін.

Почали звітувати члени Управи.

Голова подала загальну оцінку праці Відділу, згодом слідували звіти поодиноких діловодів і Контрольної комісії, яка запропонувала уділення абсолюторії уступаючій Управі.

Звіти були віддзеркаленням праці поодиноких референтур, з яких найбільше корисною і помітною була діяльність референтури Суспільної опіки, яку вже багато років очолює незаступима Стефа Форович. Цікавим був звіт референтки стипендій Олі Люшняк, яка є ентузіасткою своєї референтури, бо тримає зв'язок зі стипендистами, веде листування і при кожній нагоді старається зібрати пожертви, щоб опла-

тити ще одну збірну стипендію. Фінансова референтка Оксана Мельник провадить дуже фахово й точно касові книги, завжди своєчасно вплачує фінансові зобов'язання до Централі СУА. Крім того звітували ще такі референтки: організаційна, господарська, пресова.

Після короткої дискусії над звітами і уділення абсолюторії приступили до вибору Управи на 2008 р., листу яких приготувала Номінаційна комісія.

Управи Відділу: голова – Люба Шеремета, заступниця голови – Іванна Горчинська, протоколярна секретарка – Мирослава Баторфальви, кореспонденційна секретарка – Ірена Мицик, скарбник – Оксана Мельник.

Референтки: Суспільної опіки – Стефа Форович, організаційно-господарська – Олена Харкевич, стипендійна – Оля Люшняк, пресова – Віра Журавська.

Контрольна комісія: Нуся Слободян, Іванна Городиська і Дарія Менцінська.

З нагоди загальних зборів призначили 300 дол. на Стипендійний фонд, 200 дол. – на журнал “Наше Життя”, 200 дол. – “Бабусям” і сиротам, 100 дол. – на Український Національний Музей.

З надіями й побажанням успіхів у діловому році 2008-2009 голова закрила загальні збори.

I.T.I.

Продовження зі стор. 5.

Довгенько тягнеться процедура. У залі така тиша, що чути лише дихання та схлипування чиєсь...

І раптом та дівчинка – років п'яти – з яблуком у руці підбігає до сцени: „Хочу татові дати яблучко”, – чути її слова!.. Солдати (з рушницями) стоять непорушно, „начальство” про щось радиться – і, здається, дозволили.

І от дівчатко з протягнутою ручкою, на долоні – яблуко – велике, таке гарне, рожеве – піднімається боковими східцями, повільно-повільно й обережно так... Усі в залі ніби не дихають, завмерли... (Ця сцена потребує такої режисерської майстерності!). Коли б не зачепилась, не впала, не впустила б яблучко!.. А батько?! – сльозина зависла в нього на очах!.. А вираз обличчя! Пройшло майже 70 років, а ця картина – як жива! – стоїть перед очима...

Довгенько тягнуться хвилини... Всі бачать лише дівчинку з яблучком і батька з протягнутою рукою, бачать його очі!.. (Таки потрібно для опису цієї душепроникливої сцени художника!..). А судді – езуїти!

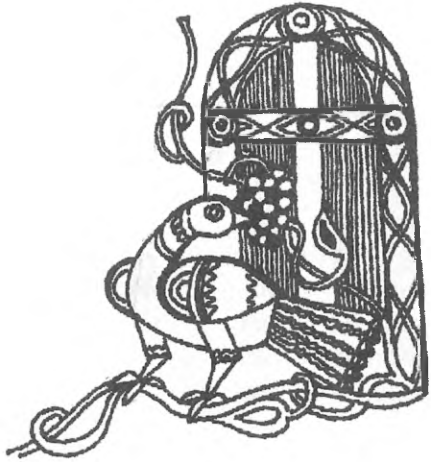
Нарешті дівчинка таки дійшла, подала яблучко Батькові!.. Зал зітхнув одним глибоким подихом... Батько крізь ґратки хотів дитинку притиснути до себе... Не дали!!! Плач, крик, прокльони чути із зали!.. Затягується велика занавіска на сцені. Лунає оголошення: „Ворогів народу засуджено до розстрілу! Звільніть залу!..”

А скільки ще днів говорили про цю подію на заводі, у містечку, в навколишніх селах!

І всі, згадуючи про яблучко, не могли стримати сліз...

Ніна Вірченко – професор, доктор фізико-математичних наук, Віце-президент АН ВШ України, колишній політв'язень.

ПЕРЕСТУПИЛИ МЕЖУ ВІЧНОСТІ

МАРІЯ ЄЛИСАВЕТА ЮРКІВ-КУПЧИНСЬКА
(2 листопада 1906 – 22 березня 2006)

Марія Єлисавета Юрків-Купчинська народилася в Стрию, Україна, 2 листопада 1906 року. Після закінчення учительської семінарії в Стрию, вчителювала в народній школі у Горохові на Волині. Вийшла заміж за інженера Романа Купчинського.

Під час Другої світової війни подружжя жило в Сосновцях, Польща. Опісля родина Купчинських виїхала на еміграцію до Мюнхену, Німеччина. 1947 році прибувши до Америки, поселилися в м. Лорейн, Огайо. Незважаючи на педагогічну освіту, Марія Купчинська працювала кравчиною, а чоловік Роман – інженером у сталеварній фабриці.

Марія і Роман Купчинські були членами парафії св. Івана Хрестителя, членами Народного дому, УККА та Народного Союзу.

Марія Купчинська залишилася вдовою 1971 р. Подружжя не мало дітей. Марія була членкою Союзу Українок Америки та довгі роки учителювала в суботній Українській Школі при парафії св. Івана Хрестителя у Лорейні.

Марія Купчинська була дуже жертвовною для різних справ в Америці та Україні.

Померла Марія Купчинська на 99-у році життя – 22 березня, 2006 р. Залишила у своєму заповіті щедрі дари для Українського Католицького Університету у Львові, для Пласту в східних областях України та для сиротинця в м. Стрию на Україні.

Вічна їй пам'ять!

РОСТИСЛАВА НИЧАЙ-БОГАЧЕВСЬКА

З волі Всевишнього дано нам радіти життям і з Його волі бути готовими на поклик у вічність.

Довголітня членка 43-го Відділу СУА ім. Олени Пчілки у Філядельфії Ростислава Ничай-Богачевська народилася 1909 року в Сокалі. У Раві-Руській вийшла заміж у 1926 році за адвоката Данила Богачевського. Бог поблагословив подружжя трьома дітьми. Прийшов на світ син Ігор і дочки Маруся і Мартуся. Молода мама виховувала дітей і включилася у працю Союзу Українок. Була головою у Раві-Руській. Під час воєнної мандрівки родина перебувала в Новому Ульмі, а 1948 року переїхала до Америки і замешкала у Філядельфії. І тут Ростислава Богачевська вступила до 43-го Відділу СУА. На загальних зборах 2 лютого 1960 року вибрано її головою. Лагідна, врівноважена, уважна до кожної членки зокрема, вона згуртувала всіх біля себе. А було нас тоді 118. При Відділі існувала „Світличка”. І розгорілася наша діяльність. Влаштували „Зустріч наших найменших.” У червні відбувся перший авторський вечір членки Відділу письменниці Ярослави Острук з нагоди появи її книжки „Провалля”. А тоді посипалися імпрези: „Подув вітру з рідного краю”, „Летять листки” і „Перкалеві вечорниці”. У 1961 році влаштували вечір розваги і фолкльору, „Обжинки” і веселий вечір „Лушення кукурудзи”. У Відділі був запал до праці, панувала дружня атмосфера. Пані Славця була головою два роки. Заки на світ прийшла перша онучка, п-во Богачевські переїхали до Нью-Йорку, і наша улюблена голова стала бабунею, почала доглядати онуків. 43-го Відділу не забувала. Писала до нас листи. У 1998 році відвідувала Раву-Руську, і тоді Відділ Союзу Українок влаштував свято і вшановував її – свою останню передвоєнну голову. Пані Славця мала доповідь на тому святі.

Після проголошення Незалежності вона жила в Україні. І ми випадково зустрілися у Львові на концерті симфонічної оркестри.

– А як там наші пані? – стала розпитувати про кожну зокрема. Всіх пригадувала, для кожної мала добре слово! →

НІНА ТАТРАНЬСЬКА

Ранньою весною 25 квітня 2007 року, відійшла у вічність несподівано Ніна Татранська. Народилася у Архангельську, Росії, в українській родині. Воєнні обставини примусили родину виїхати до Австралії, де Ніна вийшла заміж за Франка Татранського з яким прожила 56 років. Вони мали одного сина Валентина.

1961 р. подружжя прибуло до Амгерсту, Н.-Й. Тут Ніна продовжує навчатися у школі медсестер при місцевій лікарні у Баффало. Згодом, отримує ступінь бакалавра й магістра медичної опіки від Університету Баффало. Працювала медсестрою, а останніх 32 роки провела в медичному центрі в лікарні для ветеранів. Тут Ніна була визнаною першою медсестрою у цій окрузі по дерматологічних недугах.

Окрім того, Ніна була членом медичного факультету Університету Баффало.

Грунтовне знання своєї професії виявляла у лекціях в університеті, місцевих школах та лікарнях.

2002 р. Ніна отримала відзначення An Excellence in Nursing Award from the Veterans affairs and the Town of Amherst.

Як членка 95-го Відділу СУА, Ніна брала активну участь у різних заходах і святкуваннях наших традицій. Тим вона причинилася до збагачення і передання нашої спадщини новим поколінням. Ніна належала до православної парафії Святої Трійці, де була членкою місцевого хору.

Ніна залишила улюбленого чоловіка Франка, сина Валентина і сестру Олену Коритник.

Похорон відбувся 28-го квітня 2007 р.

Вічна їй пам'ять.

ЗЕНОВІЯ БІЛАС

24 жовтня 2007 р. сумна вістка сколихнула українську громаду м. Коговза і всю Олбанську Округу. На 91-у році життя відійшла у вічність довголітня заслужена членка 34-го Відділу СУА Зеновія Білас.

Народилася Зеновія 29 квітня 1916 р. у Чехословаччині в заможній патріотичній родині Степана і Марії Вагілів. Після короткого перебування родина повернулася на батьківщину до м. Трускавця. Зеновія закінчила початкову школу і поступила в Учительську семінарію сестер Василянок у Дрогобичі. Здобувши середню освіту одружилася з Ярославом Біласом, і обоє вчителювали. У подружжя народилося три дочки – Роксоляна, Лідія і Ірена (Люся).

1944 р. родина Біласів покидає рідну землю та оселяється в Німеччині, після закінчення Другої світової війни опиняється у таборах для переселених осіб. У часі скитальщини подружжя втратило дочку Лідію. Після ліквідації табору у м. Міттенвальді Зеновія з родиною переїхала до США і оселилася у містечку Коговз, Н.-Й. Тут, крім заробіткової праці та дбайливого виховання дітей, Зеновія включається в церковну і громадську працю. Записується до різних організацій,

20 жовтня 2007 року Р. Богачевська зробила нам приємну несподіванку. Зі своєю опікункою приїхала з Вашингтона на 50-літній ювілей 43-го Відділу, щоб побути разом, і ми всі спільно провели гарний вечір.

Як жінка, мама і бабуня переживала життєві радощі і смутки. Тяжкими ударами були смерть десятилітньої онучки Соні, смерть чоловіка.

Дозволив їй Господь прожити 98 років. 1 січня 2008 р. заснула заслуженим вічним сном. У глибокому смутку залишилися – син Ігор,

дочки Марія і Марта з родинами, 6 онуків і 9 правнуків.

Від імени Головної Управи Союзу Українок Америки, Окружної Управи Філядельфії і членок 43-го відділу висловлюємо Родині глибокі співчуття.

З нами, що залишилися тут верстати життя до вічної зустрічі, залишається її доброзичлива приязнь і вічна пам'ять.

*Анна Максимович,
голова 43-го Відділу.*

співає у світському і церковному хорах, якими керує її чоловік Ярослав, вчить у школі українознавства. Стає членкою 34-го Відділу СУА, для якого працює з великою посвятою, виконуючи обов'язки голови Відділу, секретарки, культурно-освітньої референтки, пише до преси, виголошує реферати на різні теми, підготовляє різдвяні сценки з дітьми союзянок і ін. Цікавиться народним мистецтвом, влаштовує виставки вишивок і кераміки, сама майстерно вишиває і заохочує до цього молодь.

З ентузіазмом працювала не тільки у 34-му Відділі СУА, але також в Управі Округу Центрального Нью-Йорку, неодноразово займаючи посаду культурно-освітньої референтки.

Зеновія була жертвною на всякі добродійні цілі в Україні і поза її межами. Радо допомагала студіючій молоді українського походження. Як дбайлива мати виховувала своїх дочок Роксоляну і Люсю у патріотичному дусі, допомогла здобути педагогічну освіту. Раділа з

успіхів улюблених онуків Романа і Ігоря та піклувалася цілою родиною. Зеновія цікавилася життям української громади і подіями в Україні до кінця життя.

Похоронні відправи відбулися 29 жовтня у Церкві св. Петра і Павла в Коговзі, Н.-Й., які відслужив о. крилошанин Володимир Марущак. Похована на парафіяльному цвинтарі біля чоловіка.

Родина і союзянки з жалем прощалися з вірною посестрою, а голова Відділу Марія Мацюк поклала на могилу грудку землі з України.

Традиційно похорон завершився тризною. Співчуття родині і слово про діяльність св. п. Зеновії виголосила секретар Відділу Уляна Омецінська, від українського клубу прощався з нею інженер Роман Ракочий.

Ми, членки 34-го Відділу надовго збережемо добру пам'ять про Зеновію.

Нехай Американська земля буде їй легкою!

Уляна Омецінська, секретар 34-го Відділу СУА.

У ПАМ'ЯТЬ ІРЕНИ БОДРУК

21-го грудня родина, приятелі і членки 76-го Відділу Союзу Українок Америки з сумом пращалися з Іреною Бодрук. Відійшла у вічність 18 грудня 2007 року.

Ірена Воробкевич-Бодрук народилася 1932 р. в Заліщиках, Західна Україна, в родині Романа і Александри Воробкевичів. Як і тисячі інших, під кінець Другої світової війни, опинилася з родиною у таборі переселених осіб в Німеччині, де здобула середню освіту. У 1950 р. сім'я Воробкевичів переїхала до США і поселилася в Детройті.

Незабаром Ірена одружилася з Богданом Харченком, з яким прожила 25 років. Богдан Харченко помер після довгої і важкої недуги на 54-му році життя. Залишилися Ірена з чотирма дітьми-підлітками. Вся відповідальність за виховання і освіту дітей впала на її плечі. Та погідна вдача і глибока віра в Бога допомогли їй перебороти всі труднощі.

Коли вже діти почали самостійне життя, Ірена одружилася з Василем Бодруком. Але недовго втішалася подружнім життям, всього 6 місяців прожили разом, важка недуга забрала

чоловіка на 68-му році життя.

Незабаром помер і батько Роман, Ірена з посвятою опікувалася своєю немічною матір'ю, яка прожила 93 роки.

Здається доля не щадила Ірені життєвих ударів – 2005 р. зустріло її ще одне нещастя – наймолодша дочка Тамара померла від невиліковної недуги на 41-му році життя. Але і це глибоке горе не заломило Ірену, вона дальше залишалася незмінною і погідною: була незвичайною людиною, подивугідною була її здібність посвятити себе для інших.

Прощаючись з Іреною па панахиді, голова відділу Р. Дигдало підкреслила, що це був зразок людини, котра не вмiла думати тільки про себе. Вона присвятила своє життя праці для родини, церкви і громади.

Була зразковою мамою і бабунею, співала в церковному хорі, була членкою 76-го Відділу Союзу Українок Америки та членкою Марійської Дружини. У своєму Відділі була пресовою референткою, а останні два роки секретарем.

Добра пам'ять про покійну залишиться між нами назавжди.

Членки Відділу склали пожертви в пам'ять покійної на фонд журналу "Наше Життя".

Рома Дигдало.

У пам'ять бл. п. Ірени Бодрук на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя” пожертви склали:

30 дол. – Анастасія Прийма; **по 25 дол.** – 76-й Відділ, Стефа Дацків, Рома Дигдало; **по 20 дол.** – Ніна Качмар, Марія Турянська; **по 10 дол.** – Ксеня Федак, Ліда Колодчин, Ірена Стецюк, Ольга Стояловська. **Разом 165 дол.**

СОЮЗ УКРАЇНОК УКРАЇНИ

Зінаїда Позняк (ліворуч) і завідувача філією бібліотеки Лідія Погорлова.

У місті Суми Сумської області в бібліотеці ім. Тараса Шевченка (перша філія 14-ї бібліотеки і друга філія 17-ї бібліотеки) постійно діє виставка „Злочин, якому немає спокути”.

Голова осередку Союзу Українок „Берегиня” Зінаїда Позняк (ліворуч) передала на виставку журнал „Наше Життя” „Пам’яті жертв голодомору присвячуємо” (листопад 2005 р.)

- **Редакція журналу веде листування з читачами лише на сторінках часопису.**
- **Редакція не завжди поділяє позицію авторів.**
- **За точність викладення фактів відповідає лише автор.**
- **Редакція зберігає за собою право на мовне редагування і скорочення матеріалів.**
- **Рукописи, які не були замовлені редакцією, не повертаються.**
- **При передруці посилання на “Наше Життя” обов’язкове.**

ДОБРОДІЙСТВО

ПРЕСОВИЙ ФОНД ЖУРНАЛУ „НАШЕ ЖИТТЯ”

ПОЖЕРТВИ ЗА КВІТЕНЬ

У пам'ять моєї дорогої **св. п. Александри Падковської** складаю **50 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.
Надія Плакида.

Замість квітів на могилу мого чоловіка **бл. п. Богдана Дроздовського** складаю **50 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.
Дарія Дроздовська.

Щиро дякуючи Олі Тритяк за книжку „Спомини розвідника з часів Першо світової війни”, складаю **25 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.
Дарія Самотулка.

Замість квітів на могилу **бл. п. Любомира Ганкевича** складаємо **50 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”. Родині висловлюємо щирі співчуття.
Марія і Мирон Наваринські.

Замість квітів у пам'ять чоловіка моєї дорогої приятельки **Миросі бл. п. д-ра Юліяна Павлишина**, який відійшов у вічність 23 лютого 2008 р. складаю **50 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”. Родині висловлюю глибокі співчуття.
Оксана Салдит.

Складаю **10 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.
Софія Головата.

У пам'ять **бл. п. Ростислави Богачевської** складаємо **230 дол.** на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”: **по 50 дол.** – 78-й Відділ СУА, Ольга Курилас, Євгенія Озбуд; **30 дол.** – Люба Туркевич; **по 25 дол.** – Христина Пацлавська, Тереза Царик.

Управа і членки 78-го Відділу СУА.
Христина Пацлавська, скарбник Відділу.

У пам'ять **бл. п. Ростислави Богачевської** складаю **50 дол.** (через 83-й Відділ СУА) на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”. Дочці Марті Хом'як, моїй шкільній товаришці, з родиною висловлюємо щирі співчуття.
Володимира Біланюк з родиною.

У світлу пам'ять **бл. п. Стефана Мрочка**, брата нашої членки Марії Глушок, складаємо **180 дол.** (через 19-й Відділ СУА) на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”. Родині висловлюємо найщиріші співчуття. Склали: **по 25 дол.** – Марія Глушок, Мирослава Глушок; **по 20 дол.** – Леся і Роман Городиські, Надія і Іван Гафтковичі, Оксана і Іван Микитини; **по 10 дол.** – Марія Городиська, Роман Сенік, Анастасія Бойцун.
Мирися Глушок, референтка суспільної опіки СУА.

У світлу пам'ять найдорожчого чоловіка, батька і дідуся **бл. п. Ярослава Біланюка**, у першу річницю смерті складаємо **100 дол.** (через 83-1 Відділ СУА) на Пресовий Фонд журналу „Наше Життя”.

Володимира Біланюк з родиною.

СУСПІЛЬНА ОПІКА СУА

ПОЖЕРТВИ ЗА КВІТЕНЬ

Замість квітів на могилу **бл. п. Богдана Дроздовського** складаємо **50 дол.** на Суспільну опіку СУА.
Управа і членки 83-го Відділу СУА.

Анна Саф'ян, секретар Відділу.

ДОПОМОГА „БАБУСЯМ”

У пам'ять **св. п. Олі Курдидик**, котра відійшла у вічність 12 лютого в Торонто, складаю **100 дол.** (через 111-й Відділ СУА в Лос Анджелесі) для допомоги „Бабусям” в Україні.
Гелена Костанюк.

ДОПОМОГА СИРОТАМ В УКРАЇНІ

Chapter 78 in Washington D. C. Held a Silent Auction during the 2008 Malanka Hala Banquet to benefit the charitable Endeavors of the Ukrainian National Women's League of America, Inc. **\$2000** has been donated for the orphans orphanages in Doneck and the remaining **1,000** is earmarked for the Ukrainian Museum.
Marijka Lischak, auction Chair Person.

Sophia Caryn, President

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Дарія Дроздовська, референтка Суспільної опіки СУА.
Марія Штогрин, скарбник.

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА

ПОЖЕРТВИ ЗА БЕРЕЗЕНЬ

450 дол. – Тарас і Юліянна Шипиляві (99), 106-й Відділ СУА; **440 дол.** – Люба Вижницька, Любомир і Дарія Курилки (86); **350 дол.** – Марія Гавришук (54); **250 дол.** – Орест Шуль; **220 дол.** – Ольга Берч (99), Мирон Дитюк (99), Pearl Den., д-р Оріся Трежневська (54), Юлія Трежневська (54), 62-ий Відділ СУА; **по 200 дол.** – Богдан і Оксана Кузишини (100), Лідія Мацевич (36); **150 дол.** – Ярослав і Калина Козаки,

110 дол. – Тетяна Берч (99), Юрій Берч (99), Martha Jovanovich (53), Ольга Затула (83); **93 дол.** – Мирон Б. Кравчук (98) BMS thru United Way; **50 дол.** – Дарія Дика, Христина Пацлавська (78); **25 дол.** – Катерина Яворська; **21 дол.** – Рената Бігун (28); **20 дол.** – Юрій і Дарія Долинські (97), А. І Христина Лисинецькі (97); **10 дол.** – Дарія Мазурик (98) BMS thru United Way; **7 дол.** – Іван Василик (98) BMS thru United Way.

З НАГОДИ 40-ЛІТТЯ СТИПЕНДІЙНОЇ АКЦІЇ СУА

86-й Відділ СУА щиро вітає, бажає дальших успіхів, та складає **25 дол.** на Стипендійну акцію СУА з нагоди 40-ліття успішної і безперервної праці.

Наталія Змий, голова 86-го Відділу СУА.

Дарія Леськів, референтка стипендій 86-го Відділу СУА.

Сердечно вітаю шановних працівників Стипендійної акції СУА з 40-літтям! Ви допомагаєте здобути освіту молоді, а вони дуже потрібні для розбудови України. Бажаю Вам міцного здоров'я і успіхів у Вашій праці. Дуже дякую Вам.

Складаю **10 дол.** на працю адміністрації.

Дарія (Цапар) Барон.

У ПАМ'ЯТЬ

У пам'ять бл. п. **Романа Гординського** складаю **100 дол.** на Стипендійну акцію СУА (через 53-й Відділ СУА). **Василина Гординська**, дружина.

У пам'ять бл. п. **Ростислави Богачевської** складаю **100 дол.** (через 28-й Відділ) на стипендію в Україні. **Ілля Онишкевич.**

(99-й Відділ СУА у Вотервліті, Н.-Й. провів „коляду” для стипендій сиротам в Україні. Склали: **100 дол.** – Тарас і Юлія Шепеляві; **50 дол.** – Еміль і Ольга Берчі; **40 дол.** – Іван і Марія Філі; **по 30 дол.** – Катерина Евстахійо. Митхаїл і Ольга Мишуки; **по 25 дол.** – Антін Білинський, Іван і Софія Галайко, Микола і Люба Дриянські, Семен і Катерина Ксенечі, Ярослав і Дозя Кушнірі, Ірена, Мирон, Теодор і Маргарита Федаки; **по 20 дол.** – Леся Боднар, Андрій Васічко, Андрій і Ева Демчарі, Михайло Заблоцький, Микола Завіський, Марія Єдинак, Іван і Ольга Зендрані, Февронія Кошикар, Марія Кулик. Віра Кушнір, Тарас і Леся Мишуки, Доротея Мокій, Любомира Мокій, Anthony & Diane Pasinella, Анна Романишин, Петро Сп'як, Іван і Оріся Салка, Микола і Марійка Філі, Катерина Хорват, Павло і Дозя Шевчуки, William & Natalka Verzole; **по 15 дол.** – Іван Демчар, Аксентій Урбан; **по 10 дол.** – Юлія Ванцко, John & Joan Innatolya, Володимир Клем, Анна Коцан, Володимир Літинський, Марія Матейчук, Василь Роман, Mr. & Mrs. Ruring, Параска Урусська, Петро Філь, Іванна Цьолко; **по 5 дол.** – Олександр і Аліса Сердюки, Марія Скалій, Калина Тисяк.

Любомира Мокій, скарбник 99-го Відділу СУА.

Сердечно дякуємо 99-у Відділові СУА за довготривалу підтримку та проведення „коляд” на стипендії сиротам в Україні.

Марія Полянська, референтка стипендій СУА.

ЩИРО ДЯКУЄМО!

Марія Полянська, референтка стипендій СУА.

М. Оріся Яцусь, скарбник комісії стипендій СУА.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ В НЬЮ-ЙОРКУ

Грудень 2007 р. – продовження

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА РОЗБУДОВУ МУЗЕЮ

У пам'ять бл. п. **Софії Костюк** складаю **1,000 дол.** **Роман Костюк.**

У пам'ять бл. п. **Тані Явної Отто** складаємо **500 дол.** **Володимир і Уляна Дячуки.**

In memory of **Zenovia Szanc Smarsh** I am donating **\$100.** **Lidia Pasamanick.**

In memory of **Hryhorij Swiencicky** we are donating **\$100.** **Heirich & Christina Huegerich.**

У пам'ять бл. п. **Ореста Лисинецького** пожертви в сумі **1,650 дол.** склали: Роман і Світлана Андрушківі, д-р Микола і Христина Баранецькі, Богдан і Мирослава Бурачинські, Frederik & Annette Bouw, Адріян і Ляриса Долинські, Орест Дутка, Володимир і

Стефанія Ганчуки, Володимир і Рената Ганчуки, Олександр і Христина Савицька Гладкі, Ірена-Гамара Гординська, Ляриса Гординська, Христина Козак, Лідія Козак, Юрій Олесницький, Григорій і Роксоляна Пікаси, Олександр і Дада Слоневські, Олександр і Володимира Шипайли, Bill & Daria Twardowska Vincent.

З НАГОДИ

З нагоди вінчання Христини Шмігель та Patrick Shamus Moreton складаю **200 дол.**

Марія Жмуркевич.

Січень 2008 р.

ПОЖЕРТВИ

По 1,000 дол. – Вячеслав Цетенко, Алекс і Ганна Латишевські; **500 дол.** – Федеральна Кредитова Кооператива СУМА – Йонкерс, Н.Й.; **250 дол.** – Наталія Пилипук; **по 200 дол.** – Ірена Телюк, Ярослав і

Галина Оберишини; **150 дол.** – Наталія Сигіда; **135 дол.** – Dr. Murray Senkus; **по 100 дол.** – Nicholas & Susan Iwanisziw, Стефанія Семущак, д-р Орест Попович, Петро і Анна Поліщуки, Володимир і Неоніла Лехмани, Володимир і Анна Саф'яни, д-р Володимир і Анна Рак, д-р Ярослав і Надія Заліпські, Ака Перейма, д-р Теодозій і Любомира Крупи, Володимир і Катерина Вальчуки, Володимир і Катря Воловодюки, Юліян Куляс, д-р Юрій і Марія Солтиси, Ірена Гладка, Любомира Шеремета, Олег і Олександра Коверко, Володимир Кузик, Аня Борисенко; **85 дол.** – Оксана Храневич; **70 дол.** – Юрій і Марія Соробей Штогрини; **60 дол.** – Олександра Яцкевич; **по 50 дол.** – Cathy Longinotti, Оксана Луцька, Андрій і Андрея Данилюки, Віктор і Анна Літкевичі, Іван Куземський, Євген і Євгенія Івашківи, Анна Бойчук, Анна Заброцька, Наталія Леочко, Володимир і Богданна Слижі, Володимир і Марія Пискірі, Богдан Сипняк, Ірена Воловчук, Арнолд і Наталія Бірко, Зеновія Кулинич; **30 дол.** – Зенон і Ліда Завадовичі; **по 25 дол.** – Gail Bezko-gowajnu, Марта Краус, Стефанія Мороз, д-р Петро Миськів, Еміль Майбо, Орест Загайкевич, Богдан Маланяк, Ірена Старожитник, Мирослава Мирошниченко, Ольга Лесько і Clive Morgan, Mary Ann Kulish, Яким і Аліція Тенюхи, Іванна Мачай, Harry & Emilia Swiatkiwsky, Мирон і Христина Корнага, Дмитро Мельник, Люба Процик, Роман і Олександра Городиські, Дмитро і Олександра Демедюки, Орест і Святослава Менцінські, Орест Небеш, Оксана Волчук, Роза Воробель, Ольга Руденська, Ярослав і Марія Копищанські, Катерина Росандич, Олег і Мая Грегорет, Франк і Віра Моллс, Ярослав Семків, Теодозія Брикович, Григорій Онуфрив, Ірма Корсунська, Ольга Керницька, Іван Савчук; **по 20 дол.** – Olga Vlethen, Юрій Левицький, Ярослав Качмар, Роман і Оксана Трешньовські, Богдан і Христина Кульчицькі, Мирон і Лідія Гарванки, Теодор і Ольга Тиханські, Стефанія Покора, Ольга Чмола, Тарас і Ірена Новосівські, Богдан Казанівський, Олена Шевченко, Олександр і Анна Пришляки, Осип і Надія Рінники, Петро і Лідія Китасті, Михайло і Ольга Ковалі, Ева Сахарук, Іван і Марія Борбичі, Ярослав Волощук, Ольга Лушняк; **по 15 дол.** – Микола Роговський, Ніна Панчак, Антоній Роман, Мирон Болух; **по 10 дол.** – Anatoli Niepritzky, Helena Zoe Tate, Галина Гомзяк, Льоля Савеська, Володимир Дитиняк, Євген Савчин, Петро і Ольга Сотники, Мирон Гураль, Катерина Довбенко, Ігор і Наталія Раковські, Раїсса Євченко, Ксеня Ільницька, Євгенія Когут, Антоніна Гарвас, Орест Колтонюк, Оля Цегельська; **9 дол.** – Михайло Кравчук; **5 дол.** – Іван П. Корнило, Дмитро Мозіл.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА РОЗБУДОВУ МУЗЕЮ

У пам'ять **бл. п. Анастасії Гіни** складаємо **100 дол.** Родині висловлюємо глибоке співчуття.

Ірена і Олександр Воробець.

Замість квітів на могилу **бл. п. Андрія Даріяна Сольчаника**, чоловіка моєї кузинки, складаю **100 дол.**
Д-р Олександр Клос з синами.

Замість квітів на могилу **бл. п. Андрія Даріяна Сольчаника**, чоловіка нашої кузинки, складаємо **100 дол.**
Віра, Дана і Люба Лозинські.

У пам'ять нашої сестри, **бл. п. Ірени Бачинської**, музейної референтки 91-го Відділу СУА, складаємо **100 дол.**
Надія і Юрій Цегельські.

У пам'ять **бл. п. Ореста Лисинецького** складаю **25 дол.**
Марія О. Василюк.

Лютий 2008 р.

ПОЖЕРТВИ

10,000 дол. – Н.Н. **2,000 дол.** – Богдан і Лідія Гайдучки; **1,400 дол.** – Daniel Kashimer; **1,000 дол.** – Округа Нью-Йорк, Союзу Українок Америки; **по 500 дол.** – Barbara Chupa, 108-ий Відділ СУА; **350 дол.** – Пластовий курінь "Лісові Мавки"; **300 дол.** – Дарія Лисий (Exxon Mobil Foundation); **250 дол.** – д-р Стефан Ничай; **200 дол.** – Марта Шиприкевич; **150 дол.** – Ольга Ярух (RUSA); **125 дол.** – Святослав Боженко; **по 100 дол.** – Alicia Szendiuch (Bank of America), Орест і Адя Федаш, В. Гординський, Віра Корсунь, Роман і Анна Байлаки, Юліян Охримович, Борис і Галина Бахар Гайди, Наталія Сигіда, Богдан і Ольга Михайліви, д-р Олександр Стрільбицький, Софія Скоп, Ольга Городецька; **70 дол.** – Світлана Дубинін; **по 60 дол.** – Наталія Савчук, Ольга Кекіш; **по 50 дол.** – Володимир Король (Pfizer Foundation), д-р Володимир і Галина Королі, Осип Мазурик, Мирослав і Надія Шмігель, Ростислав Мілянчик (Chase); **по 35 дол.** – Ольга Триряк, Ольга Филипович; **по 30 дол.** – Ken & Lena Kolakoski, Олег і Марія Грегорет; **по 25 дол.** – William & Elizabeth Varma, Марія Стець, Леся Гураль, Марія Слободян, Наталія Крупська, Ірена Рабій, Люба Цьолко; **по 20 дол.** – Петро і Марія Шкафаровські, Дарія Оріховська, Галина Гаврилюк, Юрій і Надія Цегельські; **по 15 дол.** – Орест Загайкевич, Анна Максимович, Татяна Чуйко, Стефан Кецик; **10.55 дол.** – Марко Хихра (United Way); **по 10 дол.** – Michael J. Krafcisin, Анна Дячук, Оксана Рейнолдс, Павло Микитин, Ніна Сікора, Марія Абрамюк; **по 5 дол.** – Richard D. Hill, Іван Гарбера.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА РОЗБУДОВУ МУЗЕЮ

Замість квітів на могилу **св. п. Андрія Д. Сольчаника** складаємо **25 дол.** (через 56-ий Відділ СУА).

Адріан і Христина Стецики.

У пам'ять **бл. п. д-ра Юрія Кисілевського** склали: **по 100 дол.** – Юрій і Ірена Кобзарі, Лідія Прокоп, родина Темницьких, Marta і Robert Torielli, Dr. & Mrs. V. Prokopetz; **по 75** – Ярема і Христина

Кохани, Борис і Зеня Кузьма Ткачі; по 50 дол. – М. Люба Буртик, Олександра Мочула, Ірена Савчин і Ron Doll, Леся Прокопець; 35 дол. – Володимира Шипайло; по 25 дол. – І. Цапар, Іван і Марія Борбичі, Ольга Мочула.

У пам'ять моєї кузинки, св. п. Ольги Бачинської складаю 100 дол. **Зенон Салевич.**

У пам'ять бл. п. Ореста Лисинецького складаю: 100 дол. – Марія Тарнавська; 50 дол. – Олександра Тарнавська.

У пам'ять бл. п. о. Павла Гайди складаю 50 дол. **Оксана Тритяк.**

З НАГОДИ

З нагоди нашої річниці вінчання складаємо 100 дол. (через 56-ий Відділ СУА).

Лідія і Орест Білоуси.

Спростування

У грудневому числі (2007) “Нашого Життя” у пожертвах „замість квітів” (ст. 36, права колонка) слід читати: „У пам'ять бл. п. Ярослава Чипака 100 дол. склав Василь Мисак”.

Просимо вибачити за недогляд.

Щиро дякуємо за підтримку!
Управа і адміністрація УМ.

КАРТКА ЗАМОВЛЕННЯ

Маю бажання передплатити журнал “Наше Життя” на рік _____

Річна передплата: в США – \$40, за кордоном – \$50

Для оплати висилаю:

Складаю пожертву на Пресовий фонд:

чек на \$ _____

чек на \$ _____

грошовий переказ на \$ _____

грошовий переказ на \$ _____

Моя адреса:

Name _____

Address _____

City _____ State _____ Zip _____

Country _____

ШАНОВНІ ПЕРЕДПЛАТНИКИ ЖУРНАЛУ “НАШЕ ЖИТТЯ”

На обкладинці журналу, коло адреси, є зазначена дата, коли закінчується Ваша передплата. Просимо перевірити і постаратися вирівняти заборгованість до 1 червня ц.р. У протилежному випадку ми будемо змушені припинити висилання “Нашого Життя”.

Маємо надію, що наш журнал і далі залишиться для Вас цікавим і в найближчому часі Ви вирівняєте передплату.

Адміністрація журналу “Наше Життя”.

МАМА

Є на землі ім'я і часто, що уста
 Суворих воїнів, гартованих боями,
 Шепочуть, як молитву до Христа,
 Те ніжне слово Мама.
 О жінко! За святее почуття
 Що ти у серці маєш до дитини
 І за готовість дати своє життя
 Для неї – коли треба – щохвилини,
 Ти заслужила, щоб твоє ім'я
 Було між інших краще набагато
 І щоб за перше слово немовля
 Його, як радість, вміло вимовляти.

ДИМА

Олекса ЮЩЕНКО

СОНЯШНІ КУЛЬБАБКИ

І жовтаві, й золотисті,
 Розцвіли кульбабки в листі.
 Квітку покладу у жменьку,
 Наче сонечко маленьке,
 А ще виплету вінок
 Та з метеликом – в танок.

Проминули швидко дні –
 Аж не віриться мені:
 Глянь, кульбабки одцвілися,
 Пух летить... Голівки – лисі.
 Як у мого дідуся,
 Місяцем голівка вся...

Ну, а я б хотів,
 Щоб лужок наш зажовтів,
 Щоб ходив дідусь в селі
 З жовтим цвітом на брилі!

Ілюстрація Ніни Мудрик-Мрици.

Борис МОЗОЛЕВСЬКИЙ

НЕ СКАЧИ ТИ, КОТИКУ

Промінь першим дотиком
Визолотив раму.
Не скачи ти, котику,
Бо розбудиш маму.

Мама наша мила
Пізно так лягла, –
Сукню мені шила,
Пироги пекла.

Краще йди, зухвальцю,
Помурчи мені.
Бачиш – усміхається
Мама уві сні.

Віра БАГІРОВА

КАШТАНИ СВІТЯТЬ

Каштани світять, як свічки,
Білогарячим цвітом,
Весна торкається руки
Усміхненого літа.

Летять метелики до них,
Немовби ангелята.
Паде між трав їх тихий сміх,
Щоб землю привітати.

*Каштанова свіча – поетичний символ міста Києва.
З фотоальбому "Київ", 2004.*

Василь СУХОМЛИНСЬКИЙ

ХТО СВІЧКИ ЗАСВІТИВ?

Пішла Маринка з мамою до лісу. Був травень, усе зеленіло. Глянула Маринка на зелені крони каштанів. Радісно загорілися її оченята.

- Дивіться, мамо, говорить дівчинка, – на каштанах свічки горять. Хто це їх засвітив?
- Прийдемо вранці, подивимось, – усміхнулась мама.

Рано-вранці по холодній росі прийшла мама з Маринкою до лісу. Дивиться Маринка на зелені каштани. Бачить – білочка стрибає. Ой, та це ж вона свічки засвітила. Хто їй вогнику дав? Певно сонечко. Зійшло, дало білочці іскорку, вона й засвітила свічки на каштанах.

СМАЧНОГО!

ЮШКА З ЯГІД АБО РІЗНОЇ САДОВИНИ

- 2-3 фунти різних ягід, чи садовини (малини, полуниці, вишні, черешні, сливи),
- 2 літри води,
- ½ горнятка цукру,
- 1 горнятко молока,
- 1 горнятко вершків (сметанки),
- 1 ложка картопляного борошна (муки).

Ягоди чи садовину помити, обчистити й покроїти. Залити водою і варити, щоб були м'якими. Перетерти через ситко і додати цукру, заварити, щоб розпустився цукор. Заправити молоком вимішаним з вершками, в якому добре розколоти картопляне борошно. Цю заправу перецідити через ситко. Помішати і варити ще 10 хв. Можна додати цитринового соку до смаку, або вкинути шматочок ванілії. Покласти в холодне місце. Юшку з ягід подавати холодною в чашках, а до того печиво, або солодку булку.

ТЕЛЯЧА ГРУДИНКА З НАЧИНКОЮ

3-4 фунти телячої грудинки.

Начинка

- 2 ложки масла,
- 4 яйця,
- 2 курячі печінки,
- 4 ложки тертих сухариків,
- 2 ложки вершків (сметанки),
- 1 ложечка січеної зеленої петрушки,
- перець, сіль,

- 1 ложка масла,
- 2 ложки товщу,
- 1 велика цибуля.

М'ясо посолити і надірвати плівку між реберцями і м'ясом, щоб постав отвір. Розтерти 2 ложки масла з жовтками і печінкою, додати сухарики, покроплені вершками та петрушкою. Вимішати, а накінець додати збиті білки, вимішати, посолити й поперчити. Начинкою виповнити телятину через отвір. Помастити маслом і покласти на гарячий товщ. Цибулю покроїти на чотири частини і покласти чвертку у кожен бік посудини. Накрити і пекти на 350 ст. 1 годину, обертаючи та поливаючи соком з-під печені. Коли м'ясо м'яке (спробувати вилкою) – вийняти.

Підливу з цибулею перетерти через ситко і полити тим печеню.

Подавати з молодою картоплею і зеленню або огірковою салатою.

ТОРТ БАБУНІ

Перші коржі:

- 2 цілі яйця і 3 жовтки,
- 4 ложки цукру-пудру,
- 1 горнятко масла, покраяного на шматочки, цитринова шкірка,
- 2 горнятка борошна.

Другі коржі:

- 4 ложки масла,
- 4 ложки мелених горіхів,
- 1 ложка цукру-пудру,
- 6 ложок борошна,
- 2 ложки сметани,
- цитринова шкірка,
- 4 жовтки.

Перші коржі. До змішувача дати яйця, цукор і масло, втерти на суцільну масу. Додати цитринову шкірку і борошно, вимішати. Поділити цю масу на дві частини і викласти до двох вимашених тортівниць. Вкласти до печі, нагрітої на 300 ст. і пекти 20-30 хвилин.

Другі коржі. До змішувача дати масло, мелені горіхи, цукор-пудер, борошно, сметану, жовтки і цитринову шкірку. Втерти на суцільну масу. Поділити на дві частини і пекти у двох вимашених тортівницях у печі на 300 ст. 15-20 хвилин.

Коли коржі прохолонуть, перекладати чергуючи кавовою або горіховою масою.

Покрити кавовою склицею.

ГОЛОВНА УПРАВА СОЮЗУ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ПОЧЕСНА ГОЛОВА СУА
Анна Кравчук

Ірина Куровицька — голова СУА

ЕКЗЕКУТИВА

Оксана Фаріон
Марта Данилюк

Софія Геврик

Маріянна Заяць

Лідія Баб'юк
Марія Томоруг'
Рома Шуган
Рената Заяць
Ірена Стецьків
Віра Кушнір

РЕФЕРЕНТУРИ

Дарія Дроздовська
Христина Швед
Уляна Кобзар
Марія Полянська
Ольга Тритяк

- 1-ша заступниця голови
- 2-га заступниця голови для справ організаційних
- 3-тя заступниця голови для справ культури
- 4-та заступниця голови для справ зв'язків
- протоколярна секретарка
- українськомовна секретарка
- фінансова секретарка
- скарбник
- вільна членка
- вільна членка
- суспільної опіки
- виховна
- мистецтва і музею
- стипендій
- архівальна

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ

Дарія Завадівська
Христина Хомин-Ізак
Надія Савчук
Марта Стасюк
Ольга М. Луків
Іванна Шкарупа
Любомира Калін
Уляна Зінич
Люба Кушнір-Дріянська
Уляна Глинська

— Дітройт
— Філадельфія
— Нью-Йорк
— Північний Нью-Йорк
— Нью-Джерсі
— Огайо
— Чикаго
— Нова Англія
— Центральний Нью-Йорк
— зв'язкова віддалених відділів

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ

Іванна Ратич
Надія Цвях
Анна Рак
Лідія Закревська
Леся Гой

— голова
— членка
— членка
— заступниця членки
— заступниця членки

Оксана Скипакевич Ксенос — парламентарист

Ірена Чабан — головний редактор журналу "Наше Життя"
Тамара Стадниченко — редактор англійської частини журналу

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENT
Anna Krawczuk

Iryna Kurowyckyj — President

EXECUTIVE COMMITTEE

Oxana Farion
Marta Danyluk
Sophia Hewryk
Mary Ann Zajac
Lidia Babiuk
Maria Tomorrowg
Roma Shuhan
Renata Zajac
Irena Stecki
Vera N. Kushnir

- 1-st Vice President
- 2nd VP — Membership
- 3rd VP — Culture
- 4th VP — Public Relations
- Recording Secretary
- Corresponding Secretary (ukr.)
- Financial Secretary
- Treasurer
- Member-at-Large
- Member-at-Large

STANDING COMMITTEES

Daria Drozdovska
Christine R. Shwed
Ulena Kobzar

Maria Polanskyj
Olga Trytyak

- Social Welfare Chairwoman
- Education Chairwoman
- Arts and Museum
- Scholarship/Student Sponsorship Program Chairwoman
- Archives Chairwoman

REGIONAL COUNCILS

Daria Zawadiwsky
Christine Chomyn-Izak
Nadia Sawczuk
Martha Stasiuk
Olha M. Lukiw
Iwanna Shkarupa
Lubomyra Kalin
Ulena Zynych
Luba Kushnir Dryansky
Uljana Hlynsky

— Detroit
— Philadelphia
— New York City
— New York - North
— New Jersey
— Ohio
— Chicago
— New England
— New York - Central
— Liaison for Branches-at-Large

AUDITING COMMITTEE

Joanna Ratych
Nadia Cwiach
Anna Rak
Lidia Zakrewsky
Lesia Goj

— Chairwoman
— Member
— Member
— Alternate
— Alternate

Oksana Skypakewych Xenos — Parliamentarian

Irena Chaban — Editor-in-Chief "Our Life"
Tamara Stadnychenko — English editor "Our Life"

Канцелярія СУА / UNWLA Inc. HEADQUARTERS: 203 Second Avenue, New York, NY 10003
Tel.: (212) 533-4646 • Fax: (212) 533-5237

Електронна пошта / e-mail: unwla@unwla.org
Website: www.unwla.org

Адміністратор бюро — **Наталія Дума**
Office administrator — **Natalia Duma**
Години урядування: 8:30 – 2:00

СТИПЕНДІЙНА АКЦІЯ СУА / UNWLA Inc. SCHOLARSHIP PROGRAM:

171 Main Street, P.O. Box 24, Matawan, NJ 07747-0024
Tel.: (732) 441-9530 • E-mail: MariaPolanskyj@verizon.net
Maria Polanskyj, Chair

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM:

222 East 6th Street, New York, NY 10003
(212) 228-0110 • Fax (212) 228-1947
E-mail: info@ukrainianmuseum.org
Website: www.ukrainianmuseum.org

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at
Additional mailing offices (USPS 414-660).

Українські взори на вишивані серветки. Із серії "Українські взори", випуск 1.